

ΗΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

« Οὐκ ἀρνησόμεθά σε ... Ψίλη Ὁρθοδοξία... »

5) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φδλ. — 665—666

Ἔτος ΚΗ'. 15 Φεβρουαρίου 1973 (Π.Ο.Η.)

Τιμή Φόλλου Δρχ. 2

Γραφεία Κάγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

Τηλ. 628.280

Ρίψατε τὰς ἀτομικὰς βόμβας καὶ ἐυμυνήσατε τὰ τάνυς!!!

Οἱ νομιθέται τοῦ Ἰσραὴλ — Ἰουδαῖοι καὶ Φαρισαῖοι — ἠτοίμασαν τὸν Νόμον ὑπ' ἀριθ. 39 καὶ ἀναμένουν μὲ τὴν ἐκπνοὴν τῆς 31ης Δεκεμβρίου τὴν μοιραίαν ὥραν τῆς πρώτης τοῦ ἀνατέλλοντος Νέου Ἑτους, διὰ τὰ ρίξουν ἐναντίον τῶν ὀχυρῶν τῆς Ὁρθοδοξίας — τῶν ἱερῶν ἡμῶν μινῶν — τὰς ἀτομικὰς τῶν βόμβας καὶ τοὺς τερατώδεις χαλυβδίνους ὄγκους τῶν τάνυς. Θὰ εἶναι τότε ἡ ὥρα κατὰ τὴν ὁποίαν εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν αἱ σειρήνες καὶ τὰ κανόνια τοῦ Λικαβητεοῦ θὰ συντροφεύουν μὲ τὴν ἡχηρὰν μεγαλειότητά των τὴν μεγαλόπρεπον χαρμόσινον ἐκρηξίν τῶν κωδῶνων τῶν Ἐκκλησιῶν τότε καὶ ὅλα θὰ ξαναζοῦν μὲ τὴν μεγάλην ἐλπίδα τῆς ἐπιγείας εἰρήνης. Ἀλλοίμονον ἂν ἔλειπον τὰ μεγάλα δράματα ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον.

Ὅμως... τὸν νόμον τοῦτον ἐδημοσίευσεν ἡ κρατοῦσα Ἐκκλησία τῇ εἰσηγήσει γνωστοῦ Ἀρχιερέως καὶ ὀρθοδόξου συγγραφέως ἀγωνιώντος μὲ ὑψωμένας τὰς χεῖρας τὴν ὥραν τῆς τελέσεως τῆς ἀναιμάκτου θυσίας, ὁ ὁποῖος, αὐτὸς—καὶ ἡ Ἐκκλησία του— ἀφοῦ συνεμύχησε μὲ τοὺς ἀθέους κομμουνιστὰς εἰς τὸ Π.Σ.Ε., συνειληφένε μὲ τοὺς

ὀλιγαρίστους — οἱ ὁποῖοι εἶναι παιδῆνια ὄργανα τοῦ κομμουνισμοῦ — Ποιμένα καὶ Νικόδημον, καὶ τέλος προσέφερε σκῆλα καὶ ἐξύμνησε τὸν νέον Πατριάρχην Δημήτριον ὅστις ἀνόμασε Πρεσβύτερον Ἀδελφὸν ποῖον; τὸν παρασύροντα εἰς τὸν δλεδρον τὸ τρίτον τῶν ἀστέρων τ' οὐρανοῦ Πάπαν.

Καὶ οὕτω ἡνωμένη ἡ κρατοῦσα Ἐκκλησία μὲ ἀθέους οἰκουμενιστὰς καὶ παπικούς ἐξορκῶ καὶ ἐτοιμάζεται ἐναντίον ποῖου; Ποῖος ὁ ἀντίπαλός της; Ποῖος ὁ ἐχθρός της; Μήπως ὁ Σιωνισμὸς μὲ τὰς παραφυάδας του, Κομμουνισμὸν, Μασονίαν, Ρόταρι, Οἰκουμενισμὸν, Χιλιασμὸν, Παπισμὸν; Ὁχι !! Μὲ ὅλους αὐτοὺς ἔχει διάλογον. Ἀλλὰ μήπως μὲ τοὺς Οὐνίτας, τοὺς σφαγεῖς 800.000 Σέρβων Ὁρθοδόξων; Ὁχι. Μήπως μὲ τοὺς Οὐνίτας Τσεχοσλοβάκους, οἱ ὁποῖοι πρὸ ἑλίγου χρόνου ἔβαψαν τὰ δάπεδα τῶν Ὁρθοδόξων Ναῶν εἰς Τσεχοσλοβακίαν; Ὁχι. Διὰ ποίους λοιπὸν ἐτοιμάζεται; Ποίους ζητᾷ νὰ ὑποτάξῃ; Τοὺς σαρχολάτρας οπαδοὺς της οἱ ὁποῖοι ὡς μόνον γνώρισμά των ἔχουν τὸ «Χ. Ο.» εἰς τὰς ἀστυνομικὰς των ταυτότητας; Ὁχι.

Τότε ποίους ἄλλους ἀπὸ τοὺς συνεχιστὰς τῆς ἀπο-

Ἀνοιχτὴ Ἐπιστολὴ

Π Ρ Ο Σ

Τὴν Α. Ἐξοχότητα τὸν Ἀντιβασιλέα
καὶ Πρωθυπουργὸν
τῆς Ἑλλάδος κ.κ. Γεώργιον Παπαδόπουλον
ΑΘΗΝΑΣ

Ἐξοχώτατε,

Ἐν συνεχείᾳ τῆς προηγουμένης ἐκκλησιᾶς μας, ἔχομεν τὴν ἐπιθυμίαν, ὅπως καὶ διὰ ζώσης ἀναπτύξωμεν τὸ περιοριζόμενον θερησκευτικὸν θέμα, ὡς ἐπὶ βαρύνοντάς μας ἀπασχολεῖ, διότι προτόντος τοῦ χρόνου θὰ ἀρχίσῃ ἡ Κρατοῦσα Ἀριστίνδην Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας νὰ ἐφαρμόξῃ τὰ ὅσα συμπεριέλαβεν ἐν τῷ δημοσιευθέντι εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως νέῳ Κανονισμῷ περὶ Ἱερῶν Μονῶν καὶ Ὑποχαστηρίων, εἰς βάρος τῆς Μιάς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Πλὴν ὅμως φειδόμενοι τοῦ πολυτίμου χρόνου Σας, ἐκ τῶν πολλῶν Κρατικῶν ἀσχολιῶν ἀρκού-

μεθα εἰς τὴν ὑποβολὴν τοῦ παρόντος συνοπτικοῦ ὑπομνήματός μας, μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι ἐν τῇ ἐγγύσμενῃ Εὐσεβείᾳ σας καὶ φιλοπατρὶᾳ θὰ τύχῃ τοῦτο τῆς δεούσης προσοχῆς καὶ ἐνδιαφέροντος, ὥστε νὰ ἀπὸ οὐμνηθῇ «Δικαιοσύνη» ἡ ἐπιβαλλομένη κατὰ τὸν Ἱερὸν Ψαλμὸν «Δικαιοσύνην μάρτετε οἱ ἐνοικούντες ἐπὶ τῆς Γῆς». Καὶ κατὰ τὸ προφητικόν: «Ἔως τοῦ θανάτου ἀγωνίσαι περὶ τῆς Ἀληθείας καὶ Κύριος ὁ Θεὸς πολεμήσει ὑπὲρ σου».

Ἐν τῷ παρόντι ὑπομνήματι ἐκτίθενται αἱ ἀποψεις μας, ἀναφορικῶς μὲ τὴν ἐπιδιωκόμενην ἀπὸ τοῦτον ὑπαγωγὴν τῶν Ἱ. Μονῶν καὶ Ὑποχαστηρίων μας, μὴ ὑπαγομένων ὡς γνωστὸν ἀπὸ τῆς ἰδρυτικῆς ἐντὸς τῆς διαρρυθμίσεως 48ετίας εἰς τὴν πνευματικὴν δικαιοδοσίαν καὶ ἀρμοδιότητα τῆς Κρατοῦσης Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας. Τὰ ἰδρύματα ταῦτα ἀνηγέρθησαν ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα πρὸς ἐπαύλεσιν τῶν θερησκευτικῶν μας καθηκόντων μὲ τὰς ἰδικὰς με-

κεκαλυμμένης ἀληθείας; Τοὺς συνεχιζάς τῆς Ἀγίας Ὁρθοδοξίας, τοὺς φέροντας τὸν ὀνειδισμόν τοῦ Κυρίου (Παλαιονημερολογίτας) οἱ ὅποιοι κατὰ τὴν ἀντικανονικὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Νέου Ἡμερολογίου ἐν ἔτει 1924, ὅτε ἠνοιχθῇ ἡ κεκρότορα εἰς τοὺς ἐχθρούς τῆς ὀρθοδοξίας ἐβροντοκώνησαν «Ὁχι!! Δὲν θὰ περάσετε!!» Διότι, ἡμεῖς αἰμεθα οἱ νικηταί. Εἰμεθα, ὅπως συνήθως ὠνόμαζε τὸ ποιμνίον τοῦ ὁ ἀειμνήστου προέδρός μας πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος «ἡ ἀγωνιζομένη φρουρὰ τῆς ὀρθοδοξίας».

Σὰς ἀναμνηστικὰς λοιπὸν ἡμᾶς, ὅ ἐκτελεστοὶ τοῦ Νόμου 39, μὲ τὸ σύμβολον τῆς Νίκης, τὸν Τίμιον Σταυρόν, ἔξωθεν τῶν Μονῶν, ἔξωθεν τῶν ἐπαύλεων τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἐκεῖ λευκευόμενοι μὲ φωνὴν ἡχούσης σάλπιγγος θὰ ἐρωτηθῇτε ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξον συνείδησιν τοῦ περιφρονημένου ὑφ' ἡμῶν Λαοῦ τοῦ Κυρίου, θὰ ἀκούσετε ἀπὸ τὸ Τάγμα τῶν Ἀγγελικῶν τῶν μοναζουσῶν μὲ ἀπακαυλῆς τὰς Μάμας Μελετίαν, Εὐθυμίαν, Μαγδαληνὴν «Θέλετε γῆν καὶ ἔδαρ;» Λάβετε ταῦτα. Γνωρίζετε πῶς νὰ ἐρημώσετε καὶ νὰ διαλύετε αὐτά, ὡς τὰς ἱερὰς μονὰς σας. Ἐν μόνον δὲν θὰ λάβετε ποτὲ ἀπὸ ἡμᾶς, τὴν Ὁρθόδοξον τὴν Ἐλευθερίαν μας ἐν Χριστῷ, τὸν λατρευτόν μας Ἰησοῦν, τὸν ὅποιον μετὰ τὴν κρήνισιν τῶν μονῶν, τὴν ἐρήμωσιν, τὸν σεισμόν καὶ τὰ ἄλλα γινόμενα, θὰ λατρεύωμεν παντοῦ καὶ πάντοτε μέχρι τῆς ἐσχάτης μας ἀναπνοῆς· «τόπον εἰς τόπον συνεχῶς διαμειβόμεντες ἔχοντες ἀντὶ τῶν θόλων τῶν ἱερῶν ναῶν μας τὸν γαλανόν οὐρανόν τῆς πατρίδος μας, τῆς Ἑλλάδος μας, ἀντὶ δὲ Ἀγίας Τραπεζῆς τὰς αἱματοβαμμένας Ἑλληνικὰς πέτρας καὶ τὰ στήθη τῶν

Ἱερῶν μας.

Καὶ τώρα μία συμβουλὴ ἀπὸ τοὺς μαρτύρους καὶ ἐλαχίστους ἡμᾶς. Ἡ φωνὴ μας εἶναι φωνὴ ὁδῶν πολλῶν, φωνὴ ἡχούσης θαλάσσης.

Παύσατε τὸν πόλεμον, παύσατε τὰς συμπλοκάς μὲ τοὺς Αἰγυπτίους· παύσατε νὰ εἰσθε ὀλιγόπιστοι καὶ καλοὶ κατὰ κόσμον· παύσατε νὰ κλείσθε εἰς τὸ Φανάριον, ὅταν ἔξωθι αὐτοῦ ὑπάρχει γνόφος καὶ θύελλα βαρβαρικῆ. Ἐπιστρέψατε εἰς τὰς πηγὰς τῆς Ὁρθοδοξίας, μιμηθῇτε τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Πολωνίας, ἡ ὁποία ὅταν εἶδεν ὅτι ὁ Λαὸς τοῦ Θεοῦ δὲν δέχεται καινοτομίας καὶ Νέον Ἡμερολόγιον, ἀν καὶ ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐφήρμοσεν αὐτό, ὅμως ἐν ἔτει 1929 ἐπανήλθεν ἐκ τῆν παραδόσιν τοῦ Παλαιοῦ Ἡμερολογίου. Παραδειγματισθῇτε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Σερβίας, τῆς ὁποίας ὁ Λαὸς εἰς τὴν ἀπόπειραν τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Νέου Ἡμερολογίου ἐβροντοκώνησεν διὰ δημοψηφίσματος «ΟΧΙ». Γνωρίζετε ὅτι ὑπεράνω καὶ ἀπὸ τῶν τῶν συγκληθησομένων Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἱσταται φρονὸς ἀποκρίματος ὁ Λαὸς τοῦ Θεοῦ, ὑπερασπιστὴς τῆς Πίστεώς του, ὁ ὁποῖος καὶ ἀποφασίζει κατὰ τὸ παρελθὸν ἀνέτρεψε ὀνομαζομένων οἰκουμενικῶν Συνόδων. Σεβασθῇτε λοιπὸν τὸν Λαὸν τοῦ Θεοῦ καὶ εἰς μόνον αὐτόν, μετὰ τὸν Θεόν, στηριχθῇτε.

Καὶ τότε, ὅχι μόνον θὰ σὰς μνημονεύσωμεν, ἀλλὰ καὶ θὰ ὑποταχθῶμεν καὶ θὰ προσκυνήσωμεν καὶ αὐτὰ τὰ σκηνώματα τῶν ποδῶν σας.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΕΙΦΙΛΙΝΟΣ

περιουσίας του εύσεβους ήμων κλήρου και λαού, χωρίς την συνδρομήν είτε εκ μέρους των Καινοτόμων 'Επισκόπων, είτε εκ των Κρατικών πόρων, ότε συνεπεία της έπελδούσης έν έτει 1924 άνατροπής της άπ' αίωνων χαραχθείσης υπό του Παναγίου Πνεύματος 'Εκκλησιαστικής Τάξεως, δόξης και ευπρεπειάς έδημιουργήθη τό έπαράτον θρησκευτικόν Σχίσμα έν 'Ελλάδι.

Έν άρχή του παρόντος μετά ψυχικής άγαλλιάσεως άναμνημονόμεθα της 'Τμετέρας Εύγενοϋς Πατρικής Στοργής. Καί παρακαλούμεν όπως μās επιτραπή νά έκφράσωμεν και πάλιν τās πολλās εύχαριστίας μας και εύγνωμοσύνην, διότι έπ' των ήμερών της 'Εθνικής 'Επαναστατικής Κυβερνήσεώς μας, άφρόδημεν έλεύθεροι νά δοξάζωμεν έν τοις ι-δίους ήμων 'Ιεροίς Ναοίς, Μοναίς και 'Ησυχαστηρίοις τόν Θεόν, μέ ιδιόν μας κλήρον και πλήρωμα, κατά τās θρησκευτικές μας πεποιθήσεις και συνείδησιν, σιμφώνως πρός τά θεία και άπαραχάρακτα και αιώνια Παραγγέλματα της 'Αγίας Τραπής και της 'Ιερās Παραδόσεως που άποτελούν τά αδιάσειστα θεμέλια της 'Ορθόδοξου ήμων Θρησκείας και Πίστεως.

Τό 'Εθνοσωτήριον Διάγγελμα της Κυβερνήσεως «'Ελλάς 'Ελλήνων Χριστιανών» που τσαούτην άγαθήν άπήχησιν άνεύρεν παρά τῷ Λαῷ άνταπακρίνεται πληρέστατα και πρός όσους κρατούσιν την Θρησκείαν των Πατέρων των και έμπνέονται άπό άγνά Πατριωτικά αισθήματα.

Αυτή ή μερίς του Λαού, άποτελεί την μικράν ζύμην, που όλον τό φύραμα της τε 'Εκκλησίας και του 'Εθνους του 'Ελληνικού ζυμοί. Καί που έλθών ό Κύριος θά εύρη την Πίστιν έπ' της Γης (Λουκά ή' Κεφ. 8).

'Αξιωμακμόνευτος τυγχάνει και ή λίαν θεάρεστος προΰξις του 'Εξοχότατου 'Αντιπροέδρου της Κυβερνήσεως κ. Στυλιανού Πατακωύ δι' ής έπετραπή κατόπιν του ήπ' άριθμόν 24952)5254 άπό 5.4.1969 έγγραφου του 'Τπουργείου 'Εσωτερικών ή καταχώρησις εις τά επίσημα ληξιαρχικά βιβλία του Κράτους των Γάμων και Βαπτίσεων τελουμένων υπό των Κληρικών μας, ήτις έπ' δεκαετηρίδας μās έταλάνισεν, τή αξιώσει και ενεργεία των δικτών μας Καινοτόμων Κληρικών.

Οί εκπροσωπούντες την 'Ελλαδικήν 'Εκκλησίαν δέν είναι τό πρώτον όπου έλαχειρούν μέ ένα δῆθεν Κανονισμόν της ιδιής των έμπνεύσεως άντ' της πειθοϋς και της διδασκαλίας νά εκβάσσουν την θρησκευτικήν μας υπόστασιν. Μόλις από όλίγων ήμερών εξέδωκαν όττοι εγκύκλιον διαταγήν πρός τούς ήπ' αυτούς κληρικούς, όπως τή συνδρομή των κατά τόπους άστυνομικών 'Αρχών άπαγορεύσιν την όμαδικήν μετακίνησιν των 'Ελλήνων πιστών 'Ορθόδοξον πρός τά 'Ιερά Προσκυνήματά μας, μέ την έσλον κατηγορίαν ότι γίνεται έν αυτοίς εκμετάλλευσις, χωρίς ούδέ έν συγκεκριμένον περιστατικόν νά αναφέρωσιν όπου δει, πρός παραδειγματι-

κόν κολασμόν και άρσιν του κακού. 'Αλλά και αυτή ή άδήμυτος προσπάθεια έπесεν εις τό κενόν. Διότι ή ψυχική σποτηρία έκάστου δέν δεσμεύεται, ούτε και διαΐζεται. Καθοδηγείται μόνον άπό τόν Θεόν, όταν τόν επικολοίμεθα μέ ειλάθειαν και πίστιν.

'Αλλά και κατά τό παρελθόν οι διώκται μας επέχειρισαν κατ' επανάληψιν τά άνίερα, ότε μέν τό κλείσιμον των 'Ι. Ναών μας και τόν άποσχισματοισμόν των 'Ιερών μας, ότε δέ τό ύποχρεωτικόν μνημόνευμα των κατά τόπους 'Επισκόπων της Κρατούσης 'Εκκλησίας, μή θύλοντες νά άναγνωρίσωσιν ότι ό λόγος ούτος είναι πολύς και ένέχει ύψίστην σημασίαν και σπουδαιότητα ένώπιον Θεού και άνθρώπων και ότι πάσα παράβασις τούτου άποτελεί θεομπαιξίαν καθαράν. Διότι πώς είναι δυνατόν νά καθίστανται εύάρεστοι τῷ Κυρίῳ αἱ ιεροτελεστείαι, αἱ προσευχαί, αἱ νηστείαι και αἱ έορταί, όταν αὐταί διεξάγονται υπό 'Επισκόπου τελούντος εις ψυχικήν διάστασιν και άσιμφορίαν μετά του ποιμνίου του, μέχρι σημείου όπου νά άδυνατή ούτος νά ιερουργή και νά κηρύττη τόν λόγον της 'Αληθείας;

Είναι άπορίας άξιον πώς οι Καινοτόμοι 'Ιεράρχαι έπ' μίαν 48ετιάν διεκδικούν συνεχώς τσαούτας άντορθόδοξους λύσεις, έξωφθάλμως άντιτιθεμένους πρός τό 'Αγιον θέλημα του Κυριάρχου Θεού, ίδρου του της έπ' Γης στρατευομένης 'Εκκλησίας Του, ού-τινος ύποτίθεται ότι είναι δούλοι της Μεγαλωσύνης Αυτού.

Η 'Ορθόδοξος Θρησκεία δέν είναι ανθρώπινον κατασκεύασμα. Οί όρθόδοξοι κληρικοί, ως άσκούντες θεϊόν λειτουργήμα δίδουνσιν κατά την ώραν της χειροτονίας των ένώπιον του 'Ιερού Θυσιαστηρίου έν τῷ Ναῷ τήν διαβεβαίωσιν ότι θά τηρήσωσιν άπεραιάν την παρακαταθήκην ήν έλαβον εις χείρας των, ίνα την παραδώσωσιν εις χείρας Θεού ζώντος κατά την ώραν της κρίσεως των πρό του φοβερού Βήματος Του.

Ός 'Ορθόδοξοι Χριστιανοί έδιδάχθημεν και πιστεύομεν ότι ή 'Εκκλησία του Χριστού άποτελεί όντως άπαραχάρακτον σύνολον Δογματών και άμεταθέτων 'Αληθειών θείας έκπορεύσεως και ούχι εύαγές ίδριμα επιδεκτικόν των αλλοιώσεων της άνθρωπίνης βουλήσεως. Καί ότι αἱ πράξεις της 'Ορθόδοξου 'Εκκλησίας μας έμπνέονται υπό του 'Αγίου Πνεύματος και σφραγίζονται δια της Χάριτος και Πανσοφίας Αυτού, ως τσαούτην δέ έχουσαι την εκπόρευσιν αὐτῶν, ίστανται υπεράνω έφημέρων προσώπων και συμβατικών θεσμών, άντανακλώσαι τό άπέραντον κύρος της έξ' αποκαλύψεως 'Αληθείας.

Έάν οι Καινοτόμοι 'Ιεράρχαι επιθυμούν νά θέσωσιν κανονικώς υπό την έξουσίαν των τούς Ναούς, τās Μονάς και τά 'Ησυχαστήρια της 'Εκκλησίας μας, ας άρήσωσιν τά αυθαίρετα και βλάσφημα πρός μας, ας άρήσωσιν τά αυθαίρετα και βλάσφημα πρός τό Πανάγιον Πνεύμα και ας άπομακρυνθοῦν έν τάχει άπό τό φοβερόν Σχίσμα, όπερ οι ίδιοι έδημιούργησαν και άνέχονται. Καί νά επανέλθωσιν εις την παλαιάν ήγιασμένην δρόμησιν της 'Εκκλησίας

τοῦ Χριστοῦ, ἵνα καὶ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ τοὺς ἐπειλογῇ, τοὺς ἀγιάζει καὶ τοὺς καθιστᾷ ἀξίους νὰ προβαίνουν εἰς τὴν ἐπίκλησίν των, ὡς λειτουργῶν κατὰ τὴν θέλαν λειτουργίαν τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, λέγοντες: «Τοὺς ἐνοχοποιμένους ἐπισυνάγαγε τοὺς πεπλανημένους ἐπανάγαγε καὶ συναφον τῇ Ἀγίᾳ σου Καθολικῇ καὶ Ἀποστολικῇ Ἐκκλησίᾳ».

Ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου, καλοῦνται, ὅπως κάμωσιν χρῆσιν τῆς ἀπαντήσεως τῆς δοθείσης παρὰ τοῦ προκατόχου των Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χρυσόστομου Β' ἐκ μέρους τῆς Συνόδου, διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1440 ἀπὸ 16.11.1966 ἐγγράφου πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων καὶ ἐν συνεχείᾳ πρὸς τὴν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων, δι' ἧς ἐπισήμως ἐγνωστοποιήθη ὅτι τὸ Παλαισημερολογικὸν θέμα θὰ παραπεμφθῇ καὶ πάλιν εἰς τὴν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος, ἵνα ἐν τῇ ἀρμοδιότητι Αὐτῆς ἐπιανεξετάσῃ αὐτὸ καὶ ἀποφασίσῃ σχετικῶς.

Ὁ Ἰδρυτὴς τῆς Ἐκκλησίας μας Κύριος Ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ Λυτρωτὴς τοῦ Κόσμου, ὅστις ἐδίδαξεν τὸ «ἀγαπᾶτε ἀλλήλους» τὸ «Ἑλθὲν πᾶσιν» καὶ τὸ «ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἔλθειν» δὲν ἐπέτρεψεν νὰ καρποφορήσωσιν τὰ ἀντορθόδοξα, τὰ βίαια καὶ τὰ ἀνελεύθερα μέτρα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Του, ἀλλὰ ἐνέδωσεν Πνεῦμα Συνέσεως καὶ Σοφίας καὶ Δυνάμεως εἰς τοὺς Κυβερνήτας τῆς χώρας μας, ὅπως οὗτοι κατὰ τὸ Χάρισμα τῆς ἀρετῆς των διακρίνωσιν τὰ ὑπεναντία καὶ σταθῶσιν προστατὰς τῶν ἀδικουμένων καὶ ὑπερασπιστὰς τῆς Ἀληθείας Αὐτοῦ.

Καὶ πρῶτος ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος, ὡς Πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος διεκίνησεν ἐν τῇ Βουλῇ (1931) τὰ ἐξῆς βαρυσήμαντα: «Ἀφ' ὅτου ἀνέλαβον τὴν Κυβέρνησιν καὶ μοὶ ἐδόθη ἀφορμὴ νὰ ἐξετάσω σχετικά παραπίνακα ἐδήλωσα, συνεννοηθεὶς μετὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν, ὅτι ἡ Κυβέρνησις δὲν ἔχει κανέναν λόγον νὰ ἐπιβαίνει ὅπως ἀπαγορεύῃ εἰς τοὺς θέλοντας ν' ἀκολουθῶσιν τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον τὴν ἐκτέλεσιν σύμφωνα με αὐτὸ τῶν Θρησκευτικῶν καθηκόντων».

«Ἡ φυσικὴ λαπὼν διέξοδος εἶναι νὰ κάμωσιν αὐτοὶ μίαν ἰδιάν των Ἐκκλησίαν, τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Παλαισημερολογικῶν. Καὶ τοὺς εἶπον: "Ἄν δὲν τὴν ἐκάματε, νὰ συνέλθῃτε, καθ' ὃ ἔχετε δικαίωμα ἐκ τοῦ Συντάγματος, αὐτοῦ τοῦ ὁποίου κατὰχρησιν κάνουν οἱ Δημόσιοι. Ὑπάλληλοι, νὰ κανονίσῃτε τὰ τῆς ἐκλογῆς τῶν Ἱερέων σας καὶ τῶν Ἐπισκόπων Σας ἀκόμη, διότι δὲν εἶναι οὔτε αἱρετικοί, οὔτε σχισματικοί οἱ ἐπιμένοντες εἰς τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον. Νὰ εἰσθε βέβαια ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἐμπνεομένη ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ τῆς πλήρους ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως θὰ σᾶς βοηθήσῃ μετὰ κάθε τρόπον. Δὲν δυσκολεύομαι νὰ εἶπω ὅτι ἐάν κάμωσιν ὅλα αὐτὰ θὰ φθάσω νὰ εἰσηγηθῶ καὶ Νομοσχέδιον διὰ νὰ τοὺς δώσω ἐν βοήθημα ἂν εἶναι τόσον πτωχοί, ὥστε νὰ μὴ ἠμποροῦν νὰ ἀνταποκριθῶσιν εἰς τὰ ἔξοδά των». (Πρακτικὰ Βουλῆς

Ἰανουάριος 1931).

Πρὸς τὴν δήλωσιν αὐτὴν τοῦ Πρωθυπουργοῦ σύσσωμος ἡ Βουλὴ συνεφώνησεν. Καὶ ἔκτοτε τὸ πνεῦμα τοῦτο ἐπεκράτησεν εἰς πάντας τοὺς ἐφευρόντας, τοὺς διαχειριζομένους τὰ κοινὰ τῆς Πατρίδος μας. Οὕτως ἐφθάσαμεν καὶ εἰς τὰς ἡμέρας τῆς Ἐθνικῆς μας Κυβερνήσεως ἐλεύθεροι καὶ θρησκευτικῶς συγκεκρινημένοι εἰς Ἐκκλησίαν Χριστοῦ ἐκτελοῦντες τὰ καθήκοντά μας πρὸς τὸν Θεόν, τὴν Πλῆσιν καὶ τὴν Πατρίδα μας, μετὰ πίστεως καὶ ἀγάπης.

Τὸ ὅτι ἡμεῖς οἱ Παραδοσιόφιλοι (πρὸς δυσφήμῃν καλούμενοι Παλαισημερολογῖται) ἀποτελοῦμεν «Ἐκκλησίαν» ἀνεγνώρισεν καὶ αὐτὴ ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σπυρίδωνος, ὅτε δι' ὑπομνήματος τοῦ Ἰουλίου 1950 πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ἠτήσατο τὴν διάλειψιν τῶν ἀνεγνωρισμένων δι' ἀποφάσεων τῶν Πρωτοδικείων τοῦ Κράτους Θρησκευτικῶν Σωματείων μας, μετὰ τὴν δήλωσιν δη. «φαινομενικῶς μὲν εἶναι Σωματεία, ἐν τῇ πραγματικότητι ὅμως Ἑλληνικαὶ Αὐτοκέφαλοι Ὁρθόδοξα Ἐκκλησία».

Καὶ ἰδοὺ τί περιλαμβάνει τὸ πρῶτον ἐγκριθὲν ἀπὸ τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν Καταστατικὸν κατὰ Ἰούνιον 1926 ἐν ὀνόματι τῆς Ἀγίας καὶ Ὁμοουσίου καὶ ἀδιαρέτου Τριάδος ἱδρύεται ἐν Ἑλλάδι Θρησκευτικὴ Κοινότης τῶν Γνησίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν ἔδραν ἔχουσα τὰς Ἀθήνας. Σκοπὸς τῆς Κοινότητος ταύτης εἶναι ἡ κατὰ τοὺς Θείους καὶ Ἱεροὺς Κανόνας, τὰς ἀπ' αἰώνων διατάξεις καὶ τὴν Παράδοσιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας Πολιτεία τῶν μελῶν αὐτῆς καθ' ὅσον τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ Θρησκευτικοῦ καὶ Ἐκκλησιαστικοῦ βίου. Ὁ σκοπὸς οὗτος ἐπιδιώκεται διὰ τοῦ συνεκκλησιασμοῦ τῶν μελῶν τῆς Κοινότητος εἰς Ναοὺς τῆς ἐκλογῆς τῆς Διοικητικῆς Ἐπαρροπῆς, ἱερουργούντων κατὰ προτίμησιν πληρικῶν ἐκ τῶν μελῶν τῆς Κοινότητος».

Ἀλλὰ καὶ τὸ Ὑπουργεῖον Δικαιοσύνης ἀρμόδιον διὰ τὴν Ἐφαρμογὴν καὶ τὴν ἐρμηνείαν τῶν Νόμων τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 132010 τῆς 17 Δεκεμβρίου 1966 ἐγγράφου πρὸς τοὺς κ.κ. Εἰσαγγελεῖς τῶν Ἐφετῶν καὶ Πρωτοδικῶν τοῦ Κράτους ἐγνώρισεν: «Ὅτι ἡ Θρησκευτικὴ Κοινότης τῶν Παλαισημερολογικῶν ἀπεσχίθη νομίμως ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ὡς τοιαύτη ἀπολαύει πλήρους θρησκευτικῆς ἐλευθερίας καὶ ἐκδηλώσεως τῆς λατρείας τῶν θρησκευτικῶν πεποιθήσεων καὶ αἰσθημάτων τῶν ὁπαδῶν της... ὅτι ἐκδηλῶν ἀνακίπτει τὸ δικαίωμα τῆς γνωστῆς θρησκευτικῆς Κοινότητος τῶν Παλαισημερολογικῶν, ὅπως προστατευθῇ ἐν τῇ ἐνασκήσει τοῦ Συνταγματικοῦ Δικαιώματος τῆς ἐλευθέρως ἀσκήσεως ὁμαδικῆς λατρείας εἰς ἰδίους Ναοὺς... Ὅτι ἡ προστασία ἀσχεῖται ὑπὸ τῆς Πολιτείας διὰ τῆς Εἰσαγγελικῆς Ἀρχῆς, οὗσης ἀρμοδίας, διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ

Συντάγματος καὶ τῶν Νόμων».

Πρὸς πάντα τὰ ἀνωτέρω τὰ τόσον Ὁρθόδοξα, Συνταγματικά Δίκαια καὶ Νόμιμα οἱ Καινοτόμοι Ἀρχιερεῖς συστηματικῶς κωφεύουσιν. Καὶ χάριν τοῦ προσωπικοῦ τῶν γοήτρων ἀρνοῦνται νὰ παραδεχθῶσιν ὅτι περιήλθον εἰς ἀδόκιμον νοῦν, καταστάντες ἀπ' ἐαυτῶν Σχισματικοί, ψευδοεπίσκοποι, ψευδοδιδάσκαλοι, δυνάμει τῶν Ἱ. Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, θεοσιποθέντων ὑπὸ τὴν ἐπίπνοιαν τοῦ Παναγίου Πνεύματος εἰς Οἰκουμενικάς καὶ Τοπικάς Συνόδους, ὡς ἀθετήσαντες τὴν διδασκαλίαν τοῦ Κυρίου, τὰς Παραδόσεις καὶ τοὺς Κανόνας τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Θεοφόρων Πατέρων καὶ Διδασκάλων τῆς Οἰκουμένης, καὶ εὐδικώτερον τὰ ὅσα ἐν Συνόδοις ἐθεσπίσθησαν, μετὰ τὴν ἀποδοχὴν τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου ὑπὸ τῆς Λυτικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Πάπα ἐν ἔτει 1582 πρὸς ἀπόρριψιν καὶ καταδίκην τῆς καινοτομίας αὐτῆς παρὰ τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἐνταῦθα ἐνδεικτικῶς ἀναφέρονται τὰ ἐξῆς κείμενα:

α) ΕΠΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΤ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΤ ΙΕΡΕΜΙΟΤ Β' ΕΝ ΕΤΕΙ 1583.

Ἡ συνελθούσα ἐν Κωνσταντινουπόλει Σύνοδος τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἀποῦ ἐπανέλαβεν τὸν ἀπορισματὸν τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου ἐξαπέλυσεν ἐγκύκλιον ἀναφέρουσαν οὖν τοῖς ἄλλοις καὶ ταῦτα: «ὅστις δὲν ἀκολουθεῖ τὰ ἔθιμα τῆς Ἐκκλησίας ὡς αἱ ἑπτὰ Ἁγία Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι ἐθέσπισαν καὶ τὸ Ἅγιον Πάσχα καὶ τὸ Μηρολόγιον καλῶς ἐνομόθετησαν νὰ τηρῶμεν καὶ βούλεται ἀκολουθεῖν τὸ νέον Πασχάλιον καὶ Μηρολόγιον τῶν Ἀστρονόμων τοῦ Πάπα καὶ ἐναντιοῦται εἰς πάντα ταῦτα καὶ βούλεται ἀνατρέψαι καὶ καταργῆσαι ὅς ἐξη οὗτος Ἀνάθεμα καὶ ἔξω τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ὅς εἶναι καὶ τῆς τῶν πιστῶν ὁμηγύρεως».

6) ΤΗΣ ΕΝ ΕΤΕΙ 1638 ΣΥΝΟΔΟΥ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ.

«Τὸ πῶς καὶ τῷ ἀναθέματι πᾶς τοιμῶν παραβαίνει τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Παράδοσιν ἢ παρ' αὐτῆν ἐπιχειρῶν καινοτομεῖν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ».

γ) ΤΗΣ ΕΝ ΕΤΕΙ 1848 ΣΥΝΟΔΟΥ ΕΠΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΤ ΑΝΘΙΜΟΥ.

«Κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας. ἦν παρελάβομεν ἄδολον παρὰ τηλικούτων ἀνδρῶν ἀποστρεφόμενοι πάντα νεωτερισμὸν ὡς ὑπαγόρευμα τοῦ διαβόλου. Ὁ δεχόμενος νεωτερισμὸν κατελέγχει ἑλλειπὴ τὴν κετηρυγμένην ὀρθόδοξον πίστιν. Ἀλλ' αὕτη πεπληρωμένη ἤδη ἐσφράγισται μὴ ἐπιδεχόμενη μίτη μείωσιν, μίτη αὔξησιν, μίτη ἀλλοίωσιν, ἦντινα οὖν καὶ ὁ τοιμῶν ἢ πράξει ἢ συμβουλευσά ἢ διανοηθῆναι τοῦτο ἤδη ἠρνήθη τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ἥδη ἑκουσίως καθυπεβλήθη εἰς τὸ αἰώνιον ἀνάθεμα διὰ τὸ βλασφημεῖν εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ὡς τάχα μὴ ἀρτίως λαλήσαν ἐν ταῖς Γραφαῖς καὶ Οἰκουμενικαῖς Συνόδοις. Ἀπαντες οὖν οἱ νεωτερίζοντες ἢ αἰρέσει ἢ σχίσματι ἑκουσίως ἐνεδύθησαν κατάραν ὡς ἡμίτιον καὶ τε Πάπα, καὶ τε Πατριάρχα, καὶ τε

Κληρικοί, καὶ τε λαϊκοί, καὶ Ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ καί.

δ) ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΔΟΣΙΘΕΟΥ (1669 — 1707).

Ἐφαμίλλου τῶν Ἀρχαίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, διακριθέντος διὰ τὴν δρᾶσιν αὐτοῦ καὶ τὰς συγγραφάς. Εἰς Δωδεκάβιβλον (σελίς 983) ἀνέγραψεν: οὔτε δύνανται Σύνοδος τις Οἰκουμενικὴ Παγκόσμιος κατὰ τινα ὁπωσδήποτε αἰτίαν νομοθετῆσαι τι κατὰ τῶν πράξεων καὶ ἀποφάσεων τῶν ἑπτὰ Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Οὔτε περὶ Πίστεως, οὔτε περὶ ἡθῶν, οὔτε περὶ Μυστηρίων, οὔτε περὶ Τάξεων. Ἀντινομοθετοῦσα γὰρ ταύταις οὐκ ἔσεται Ἁγία Σύνοδος, ἀλλὰ βέβηλος, πανηρά, διαία, ληστρικὴ καὶ παράνομος, ὡς γεγονῶσι πολλοὶ τῶν Παπιστῶν καὶ ἀπεινχόμεθα μὴ γενέσθαι ποτὲ τοιοῦτόν τι μαρὸν ἄθροισμα καὶ ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ».

Καὶ ἐπειδὴ ἀναφερόμεθα εἰς ἀθετήσεις, καθορίζομεν ταύτας γενικαῖς γραμμαῖς ὡς ἀκολούθως:

α) Μὲ τὴν καθιέρωσιν τοῦ Λυτικοῦ Ἡμερολογίου ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ θείᾳ λατρείᾳ δὲν ἐορτάζονται αἱ δεσποτικαὶ καὶ θεομητορικαὶ ἀκίνητοι ἐορταὶ ὑπὸ ὅλας τὰς Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας, συμφώνως πρὸς τὴν γραπτὴν καὶ ἄγραφον Παράδοσιν τῆς Μιάς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας.

6) Μὲ τὸν ἐορτασμὸν τῶν ἐορτῶν μετὰ τῶν αἰρετικῶν, παραβιάζονται οἱ Κανόνες τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς 56ος καὶ τῆς ἐν Γάγγρα Συνόδου 1902.

γ) Μὲ τὴν κατάργησιν πολλῶν ὕμνων καὶ ἱερῶν ἀκολουθιῶν ἐπέρχεται σὺγχυσις ἐν τῇ θείᾳ λατρείᾳ καὶ παραβιάζεται τὸ Τυπικὸν τῆς Ἐκκλησίας καθ' ὃ ἅπαντες οἱ Ὁρθόδοξοι ὀφείλουσιν μὲ ψυχῇ καὶ μὲ φωνῇ ταυτοχρόνως καὶ ὁμοιομόρφως νὰ λατρεύωσιν τὸν Θεόν. Καί.

δ) Μὲ τὴν παραβίαν τοῦ ἐνιαυσίου κύκλου τῶν ἐορτῶν, τοῦ Κυριακοδρομίου καὶ τῶν ἡμερῶν τῶν νηστειῶν, δὲν ἀφίεται ἄδικτος καὶ ὁ ὑπὸ τῆς Ἁγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου καθιερωθεὶς Πασχάλιος Κανὼν παρ' ὅλον τὸν ἐορτασμὸν τοῦ Πάσχα, κατὰ τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον.

Αἱ ἀνωτέρω ἀθετήσεις δὲν προήλθον ἀπὸ σωτηρίους θερησκευτικούς λόγους καὶ κατὰ τὴν καθιερωμένην διαδικασίαν, ἀλλὰ μονομερῶς, αὐθαίρετως καὶ ἀντικανονικῶς, πρὸς χάριν τῶν ἐμπορικῶν συναλλαγῶν καὶ τῶν διεθνῶν σχέσεων, ὡς καὶ τῶν ἐντυπώσεων παρὰ τῷ πεπλητισμένῳ κόσμῳ, ὡς δείγμα προόδου μας καὶ πρὸς ἐξευμενισμὸν τῶν ἰσχυρῶν τῆς Γῆς.

ΚΑΙ ΙΔΟΥ ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ, ΔΙ' ὧΝ ΕΠΡΟΔΟΘΗ Η ΠΙΣΤΙΣ ΜΑΣ.

α) Τοῦ Ἀντιπροσώπου Κληρικοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐν ἔτει 1923 πρὸς τὸ Πανορθόδοξον Συνέδριον ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Εἰς ἐρώτησιν, εἰς εἶναι ἀνάγκη νὰ μεταρρυθμισθῇ τὸ Πασχάλιον ἢ ἀρκεῖ μόνῃ ἡ προσαρμογὴ τῶν

ἀκινήτων ἑορτῶν πρὸς τὰς ἀντιστοίχους ἡμερομηνίας τοῦ Πολιτικοῦ Ἡμερολογίου, οὗτος ἀσπίντησεν: «Μετά τὴν ἀποδοχὴν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ νέου ἡμερολογίου διὰ τὰς ἀνάγκας τὰς βιολογικὰς, ἡ προσαρμογὴ πρὸς αὐτὸ καὶ δὴ ταχέως καὶ τοῦ ἑορτολογίου ἀποβαίνει ἀναπόφευκτος. Ἄλλος λόγος ἐπὶ πλέον πρὸς ἄμεσον προσαρμογὴν καὶ τοῦ Πατριάρχου εἶναι ἡ μεγάλη ἡθικὴ σημασία καὶ ἐντύπωσις ἣν θὰ παραγάγῃ εἰς ὅλον τὸν πεπολιτισμένον κόσμον ἡ διὰ τῆς ἀβιβάστου πρωτοβουλίας ταύτης πρᾶξις ἀγγίξις τῶν δύο Χριστιανικῶν κόσμων τῆς Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως». Καὶ

6) ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ ΙΩΑΚΕΙΜ ΕΝ ΕΤΕΙ 1952. Διατριβὴ ὑπὸ τὸν τίτλον: «Τὸ Παλαιοῦ ἡμερολογίου Ζήτημα»:

«Αὐτοκράτορες Ἐκκλησίαι εἰσήγγοντο τὸν νέον Ἡμερολόγιον, πρῶτον ὡς κοινωνικὴν ἀνάγκην καὶ ἰδιαίτερος ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία καὶ ὡς ὑψίστην Ἑθνικὴν ἀνάγκην, διὰ τὴν περιστάσεων οὕτω, ὅτι ἦτο δυνατόν ἐκ τῆς φοικτικῆς ἐκείνης Μικρασιατικῆς Καταστροφῆς, ὡς καὶ νὰ διατηρηθῇ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὅπερ μόνον διὰ τῶν ἀκαταπονήτων ἐνεργειῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀμερικῆς παρὰ τῷ τότε Προέδρῳ αὐτῆς κατέστη δυνατόν, ὡς εἶμαι εἰς θέσιν νὰ γνωρίζω ἐν λεπτομερείᾳ καθόσον μετέσχον ζωηρῶς εἰς τὰς ἐπιπόνους ἐκείνας ἐνεργείας... οἱ ἀδελφοὶ Παλαιοῦ ἡμερολογίται μετὰ πάροδον ἀρκετῶν ἐτῶν παραπλανηθέντες ὑπὸ τῶν «Ζηλωτῶν» τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἐνεδιαιρέθησαν τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον χωρὶς νὰ λάβουν ὑπ' ὄψιν τὸν κανόνα ἐκ τῶν ἱστορικῶν ἐκείνων λόγων, οἵτινες ὑπεχρέωσαν καὶ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος νὰ δεχθῶν τὸν νέον ἡμερολόγιον, ὡς δεῖγμα προσόδου καὶ νὰ ἀξέσπασιν οὕτω τοὺς ἰσχυροὺς τῆς Γῆς, ἵνα μὴ ἡ φοβερά ἐκείνη καταστροφή ἐπεκταθῇ περὶ σφύροντα».

Πόσον θλίβεται ἡ Θεότης ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τοιούτων προφάσεων, ἐν ἁμαρτίαις ἐκ τοῦ στόματος ἐκείνων ποὺ ἔφερον τὴν στολὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὁρθόδοξου Κληρικοῦ. Ἐσκονδάλισαν τὰς συνειδήσεις τοῦ Λαοῦ καὶ τὸν διήρεσαν εἰς ἀντιμαχόμενους μερίδας, παριδόντες τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου ἐν τῷ Ἱερῷ Εὐαγγελίῳ. «Ὁς ἂν σκανδαλίσῃ ἓνα ἐκ τῶν μικρῶν τούτων τῶν πιστευόντων εἰς ἐμέ καλὸν ἐστὶν αὐτῷ μᾶλλον εἰ περικείται λίθος μολικῶς περὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ βέβληται εἰς τὴν θάλασσαν». (Μάρκ. Θ' 42). Ὡς καὶ: «συμφέρει ὑμῖν ἵνα ἐγὼ ἀπέλθω. Ἐάν γὰρ μὴ ἀπέλθω, ὁ Παράκλητος οὐκ ἐλεύσεται πρὸς ὑμᾶς. Ἐάν δὲ πορευθῶ, πέμψω αὐτὸν πρὸς ὑμᾶς. Καὶ ἐλθὼν ἐκεῖνος ἐλέγξει τὸν Κόσμον περὶ ἁμαρτίας καὶ περὶ δικαιοσύνης καὶ περὶ κρίσεως. Περὶ ἁμαρτίας μὲν, ὅτι οὐ πιστεύουσιν εἰς ἐμέ. Περὶ δικαιοσύνης δέ, ὅτι πρὸς τὸν Πατέρα μου ὑπάγω καὶ οὐκέτι θεωρεῖτε με. Περὶ δὲ κρίσεως ὅτι

ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου κέκριται». (Ἰωάν. Ιστ' 11.)

Ὁ παρὰ τῷ Εὐαγγελιστῇ Ἰωάννῃ μαθητεύσας Ἅγιος Ἱερομάρτυς Ἰγνάτιος ὁ καὶ Θεοφόρος καλούμενος, ὅστις ἐγένετο διάδοχος τῶν Ἀποστόλων καὶ Ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας, διασπαράχθηκε ἐν Ρώμῃ τὸ ἔτος 110 ὑπὸ τῶν λεόντων, ὡς οὗτος ἠθέλησεν διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, μᾶς διδάσκει τὰ ἑξῆς: «Πᾶς ὁ λέγων παρὰ τὰ διατεταγμένα κἂν νηστεύῃ, κἂν παρθενεύῃ, κἂν προφητεύῃ, κἂν σημεία ποιῇ, λῦκος δοσι φανέσθω ἐν προβάτουδρα, φθορὰν προβάτων καταργαζόμενος».

Ὁ αὐτὸς Ἱερομάρτυς κηρύττει μεγάλη τῇ φωνῇ: «Εἰ τις σιγῶν ἀκολουθεῖ, Βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομεῖ».

Ἐπίσης ἡ Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος διεκήρυξε ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ: «μὴ καινοτομίαν καὶ ἀφαίρεσιν ποιήσασθαι τῆς εὐσεβοῦς ἐν ἡμῖν κεκρατηκυίας συνηθείας».

Τὰ γὰρ παραδοθέντα ἐν τῇ Καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ οὐδε ποσὴν ἐλάττωσιν ἐπαδέχεται. Μεγίστη γὰρ τὸν προστεθέντα καὶ τὸν ἀφαιρούμενα τιμωρία δεσμοί. Ἐπιπρόσθετος γὰρ φησὶν ὅς μετατίθῃσιν δοξα Πατέρων αὐτοῦ.

Ὁμοίως καὶ ἡ ΑΒ Σύνοδος διὰ τοῦ Κανόνος ΙΕ' καθώρισεν, ὅσοι χωρίζονται ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπον τῶν πρὸ Συνεδρίου ἐξετάσεως, διατὶ οὕτως κηρύττει δημοσίᾳ καμμίαν κακοδοξίαν ἢ ἔχουσιν οἱ τοιοῦτοι «τῆς προποσίσης τιμῆς, τοῖς ὁρθοδόξοις ἀξιοθῆσονται. Οὐ γὰρ Ἐπισκόπων, ἀλλὰ ψευδοεπισκόπων καὶ ψευδοδιδασκάλων κατέγνωσαν. Καὶ οὐ σιγῶν τὴν ἐκκλήσιν τῆς Ἐκκλησίας κατέλειπον, ἀλλὰ σχισμάτων καὶ μερισμῶν τὴν Ἐκκλησίαν ἐσπείδασαν ῥύσασθαι».

Καὶ τέλος οἱ Ὁρθόδοξοι Πατριάρχαι τῆς Ἀνατολῆς ἐν ἔτει 1848 ἐν Συνόδῳ διεκήρυξαν: «παρ' ἡμῖν οὐτε Πατριάρχαι, οὐτε Σύνοδοι ἠδυνήθησαν ποτὲ εἰσαγαγεῖν νέα διότι ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς Θεοσεβείας ἐστὶν αὐτὸ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἦτοι αὐτὸς ὁ Λαός, ὅστις θέλει τὸ θεόσημα αὐτοῦ αἰωνίως ἀμετάβλητον καὶ ὁμοειδὲς τῷ τῶν Πατέρων αὐτοῦ».

Ἐνταῦθα ἔχουσιν θέσιν καὶ τὰ ὅσα εἰς τὴν διατριβὴν τοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ θέσις τοῦ λαϊκοῦ ἐν τῷ Ἐκκλησιαστικῷ Ὁργανισμῷ» ἐν ἔτει 1956 ὁ νῦν Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος (εἰς σελίδα 37) ἀναγράφει: «Ἐκεῖ ὅπου παραμένει ἀναλλοίωτος ἡ θέσις τῶν λαϊκῶν ἐν τῷ Ἐκκλησιαστικῷ ὀργανισμῷ ἐν σχέσει πρὸς τὴν διαμόρφωσιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς διδασκαλίας εἶναι τὸ μέρος τὸ ὁποῖον εἶχαν καὶ ἔχουν οὗτοι εἰς τὴν ἐκκλήσιν τῆς Οἰκουμενικότητος τῆς Συνόδου. Ἐφ' ὅσον δηλαδὴ τὸ ἔσχατον κριτήριον περὶ τῆς Οἰκουμενικότητος τῶν Μεγάλων Συνόδων κατὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀποτελεῖ ἡ κοινὴ τοῦ πληρώματός της συνείδησις εἶναι φανερόν ὅτι οὐδέποτε οἱ ἅπλοι πιστοὶ θὰ εἶναι δυνατόν νὰ παραμερισθῶν. Παραμερισμὸς τῶν εἰς τὸ ση

μείον αυτό θα ἐσήμαιναν πλέον ἐγκατάλειψιν τῆς Ὁρθοδόξου περὶ Ἐκκλησίας διδασκαλίας καὶ βασι-
κὴν ἀλλοίωσιν τοῦ χαρακτῆρος της».

Καὶ ἐν συνεχείᾳ (εἰς σελίδα 69) γράφει αὐτός:
«Ἐάν ὁ μὴ γένοιτο ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ ὁ
κλήρος κατορθώσῃ νὰ παραμερίσῃ πλήρως τὰ δι-
καιώματα τοῦ Λαοῦ καὶ «κατεξουσιάζῃ» αὐτοῦ θὰ
φωιωθῇ ὁ φύλαξ τῆς Ὁρθοδοξίας. Διότι ὅπως διε-
κηρύχθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 6)5)1848 ἐγκυκλίου
τῶν Πατριαρχῶν τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκ-
κλησίας ἡ ὁποία ἐξεδόθη εἰς ἀπάντησιν τῆς Ἐγκυ-
κλίου τοῦ Πάπα Πίου Θ' «ὁ φύλαξ τῆς Ὁρθοδο-
ξίας τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, τοῦτ' ἐστίν, ὁ λαὸς
αὐτὸς ἐστίν».

Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ Β. Διάταγμα τῆς 18 Ἰανουα-
ρίου 1923 ὅπερ ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένῃ μέχρι σή-
μερον ἀμετάβλητον μᾶς προστατεύει εἰς τὴν θρη-
σκευτικὴν ἀγίαν δρόμησιν μας. Διότι ἐν αὐτῷ περι-
έχεται διάταξις καθ' ἣν «διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ τὸ
Ἰουλιανόν Ἡμερολόγιον ὅσον ἀφορᾷ ἐν γένει τὴν
Ἐκκλησίαν καὶ τὰς θρησκευτικὰς ἐορτάς. Ἡ πρῶ-
τη Ἰανουαρίου τοῦ Νέου Ἡμερολογίου ἔσται ἡ
πρῶτη ἐκάστου Νέου ἔτους. Ἡ Ἑθνικὴ ἐορτὴ τῆς
25 Μαρτίου καὶ πᾶσαι αἱ κατὰ τοὺς κειμένους Νό-
μους ἐορτάσιμα καὶ ἐξαιρετέαι ἡμέραι ρυθμίζονται
κατὰ τὸ Ἰουλιανόν Ἡμερολόγιον».

Τὸ Διάταγμα τοῦτο ἐξεδόθη μὲ τὴν εἰσηγητικὴν
ἐκθεσιν ἐξ ἀρμοδίων Ἐπιστημόνων, Ἱπουργοῦ,
Καθηγητῶν Πανεπιστημίου, Θεολόγων, κληρικῶν
καὶ λαϊκῶν, ὡς καὶ Ἀστρονόμου καὶ Νομοδιδασκά-
λου.

Ὅθεν σαφῶνως πρὸς τοὺς προναφερθέντας
θεοὺς Νόμους καὶ τοὺς Νόμους τῆς Πολιτείας οὐ-
δὲν νόμιμον δικαίωμα κέκτηνται, ὅπως ἐπεμβαίνο-
σιν εἰς τὰ τῆς Ἐκκλησίας μας — τῆς Μιᾶς, Ἀγίας,
Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χρι-
στοῦ —, οἱ καταστάντες παραβάται καὶ Καινοτάμοι
καὶ ἄρ' ἑαυτῶν Σχισματικοὶ καὶ Ὑπόκριτοι Ἐπίσκο-
ποι τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας.

Ἐπὶ τούτοις, Ἐξοχώτατε Ἀναβασιλεῦ καὶ Προ-
θυπουργέ, εὐσεβότατος καθικετεύομεν Ὑμᾶς, ὅπως
ἐν τῇ ἐξουσίᾳ Σας εὐαρεστηθῆτε νὰ ἀπονεύμητε «Δι-
καισύνην». Καὶ ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς οὐρα-
νοῖς. Ἡ πλέον ὁμῶς ἐπωφελὴς καὶ σωτηρία διὰ τὸ
ἔθνος μας καὶ τὸν Λαὸν λύσις εἶναι ἡ ἀμεσὸς ἐπα-
ναφορὰ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν πορεί-
αν, ἣν ὁ Θεάνθρωπος ἐν τῇ στρατευομένῃ ἐπὶ τῆς
Ἐκκλησίᾳ του ἐχάραξεν. Καὶ οὕτω τὸ περίφημον
Ἄγγελμά Σας: «Περὶ ἐνότητος τοῦ Λαοῦ καὶ τῆς
Ἑλληνικῆς αὐτοῦ Συμβιώσεως» καὶ «Ἑλλάς Ἑλλήνων
Χριστιανῶν» συμπληροῦται μὲ τὴν «Ἐνότητα τῆς
Πίστεως καὶ τὴν Κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος».
Ὅποτε καὶ ἡ ἱστορία τοῦ Γένους μας μετ' εὐγνωμο-
σύνης θὰ ἀναγοράσῃ μὲ Χρυσὰ αἰῶνια γράμματα:
«Ἀντιβασιλεῦντος καὶ Προθυπουργοῦντος τοῦ Γε-
ωργίου Παπαδοπούλου ἡρθῇ ἡ ἐκ τοῦ ἐπαράτου θρη-
σκευτικοῦ Σχίσματος ἀπὸ τοῦ ἔτους 1924 δημιουργη-

θεῖσα κακοδοξία καὶ διαίρεσις ἐν Ἑλλάδι.

Μὴ ὄντος τούτου δυνατοῦ ἐπὶ τοῦ παρόντος κατοχυ-
ρώσατε τὴν Ἐκκλησίαν ἡμῶν διὰ Ν.Α. ὡς ἐλευθέραν
καὶ ἀνεξάρτητον, ἵνα παύσῃ ὁ κλυδωνισμὸς καὶ ὁ
σάλος.

Εὐχέτης πρὸς Κύριον
Ἀρχιεπίσκοπος ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

Ἁγιον Ὅρος

Κον

5.10.1972

Ἀρ. Πανώτην

Στεφάνου Κυπαρίσσου 13, Ἀθήνας.

Κύριε,

Ἐφθάσε κατ' αὐτάς εἰς χεῖράς μου ἔγγραφόν
σας. Λέγετε ἐν αὐτῷ ὅτι σὰς ὕβρισα καὶ μέ ἀπειλεῖ-
τε κλπ.

Εὐθύς ἐξ ἀρχῆς, σὰς δηλώω ὅτι: ἐδῶ εἰμαι διὰ
τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν μου, διὰ τὴν τιμὴν τῆς Μη-
τρὸς μου καὶ τοῦ Θεοῦ, εἰμαι διὰ πάντα ἑτοιμὸς. Ἄν
ἔχητε νὰ μὲ στήσητε καὶ πρὸ τοῦ ἐκτελεστικοῦ ἀπο-
στάματος, ἑτοιμὸς εἰμαι.

Λέγετε ὅτι σὰς ὕβριζω διαπὶ νὰ σὰς ὕβρισω,
κύριε; δὲν σὰς γνωρίζω. Καὶ μέ παραπέμπετε εἰς
Εὐαγγελικὸν χωρίον μὴ γένοιτο νὰ ὕβρισω ἄνθρω-
πον καὶ δὴ κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἐν λόγῳ χωρίου
καὶ ἂν, καθ' ὑπόθεσιν, σὰς ὕβριζα — ὅπερ καὶ ὡς ὑ-
πόθεσις ἀποκλείεται, διότι δὲν ὕβριζω — ὅχι μίαν ἀλ-
λά χιλιάς συγγνώμας θὰ σὰς ἐξήτουν καὶ οὔτε ἔντο-
μον θὰ ἦρθελα νὰ θίξω. Ἄν ἔχητε διάθεσιν, διερω-
τηθῆτε καὶ σεῖς ἂν κατ' αὐτὸ τὸ Εὐαγγέλιον ἀπαν-
τᾶτε εἰς τὴν «ὑβριν».

Δὲν σὰς ὕβριζω, κύριε. Παρατηρῶ καὶ χαρα-
κτηρίζω, ἢ — ἂν θέλετε — σὰς κατηγορῶ δι' ὠρι-
σμένην καὶ συγκεκριμένην πραγματικότητα· ἂν τοῦ-
το εἶναι ψεῦδος, νὰ τὸ ἀναίρῶ.

Ὡς οἰκουμενιστὴς ὕβρισατε (ἄλλῃ εἶναι ἡ κα-
τάλληλος λέξις, ἥτις θὰ τεθῇ ὅταν χρειασθῇ) τὴν
Μητέρα μου τὴν Ὁρθόδοξον, τὴν Ὁρθόδοξον πί-
στιν μου, ὃ ἐστὶ τὸν Θεόν, ὡς ὀλίγοι τὴν ὕβρισαν
καὶ μέ ξένα χόρματα (αὐτὸ ἐννοεῖται διὰ τοῦ τσα-
ναγωγλήφτης, δὲν παραθέτω ἐδῶ τὰς πράξεις καὶ
τὰ σχετικὰ κείμενά σας, ἀλλ' ὅταν χρειασθῇ) καὶ ἐ-
πεδοικεύθητε τὴν πίστιν τῶν πατέρων μου καὶ δὲν
διηρωτήθητε ἂν αὐτὸ εἶναι τὸ ἔργον τῶν θεολόγων
καὶ ἂν ὡς ὑμεῖς φρονοῦν καὶ πράττουν οἱ εὐσεβεῖς
θεολόγοι καὶ λέγετε ὅτι σὰς ὕβριζω, κατηγορῶν ὑ-
μᾶς διὰ τὸ κακόν, ὅπερ κατ' ἀποράδεκτον τρόπον
πράττετε κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἐπομένως καὶ
κατὰ τοῦ ἔθνους.

Ἐάν τοῦτο λέγετε «ὑβριν», χαρακτηρίσατε τὰς
τρομερὰς λέξεις καὶ ἐκφράσεις τῶν ἁγίων Πατέ-
ρων καὶ τῶν Συνόδων, τὰς ὁποίας θὰ εὗρητε κατὰ
μυριάδας εἰς τὰ κείμενά των κατὰ τῶν αἰρετικῶν καὶ
παραχαρακτῶν τῆς πίστεως. Τότε χαρακτηρίσατε ὑ-
βριστὰς τοὺς ἁγίους ὄλους, οἱ ὅποιοι, κατὰ ταῦτα,

«ὕβρισαν» γραπτῶς καὶ κατὰ πρόσωπον, ἰ.χ. τὸν ἅγιον Χρυσόστομον ἢ τὸν ἅγιον Ἰσίδωρον Πηλουσιώτην, ὅστις εἰς τοὺς διαμαρτυρομένους διὰ τὰς «ὕβρεις» ἀπῆντα, τί μοι ἐγκαλεῖς; «παυσάσθω ἡ πρᾶξις καὶ οὐκ ἔσται ἡ φράσις», τὸν ἅγιον Γρηγόριον Πάπαν Ρώμης καὶ γενικῶς τοὺς Πατέρας καὶ τὰς Συνόδους, τὸν Παῦλον καὶ λοιποὺς ἀποστόλους καὶ τοὺς προφήτας, αὐτὸν τὸν Κύριον ἡμῶν.

Ἡ λέξις «οἰκουμενιστής», μέ τὴν ὁποίαν εἶναι ἀπολύτως ἀλληλεπένδεται αἱ ἄλλαι καὶ «ἐρμηνείαι» των, ὑπέθετον καὶ ὑποθέτω ὅτι δέν εἶναι ὑβριστική δι' ἡμᾶς. Ἐάν εἶναι, ὅπως εἶναι καὶ διὰ πάντα εὐσεβῆ Ὁρθόδοξον Χριστιανόν καὶ δείξτε καὶ ἀποδείξτε ὅτι δέν εἶσθε, ἡ χαρὰ μου θά εἶναι μεγάλη, θά σᾶς εὐφημῶ παντὶ τρόπῳ καὶ θά δοξάσω τὸν Θεόν.

Ὡς πρὸς τὴν «χριστιανικὴν χειρονομίαν» σας, μεγάλη θά εἶναι ὄντως καὶ αἰωνίως συμφέρουσα καὶ εἰς σᾶς καὶ εἰς τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν, ἐάν εἶναι αὐτὴ νά μεταστραφῇ. Καὶ μέ τὴν ἐλπίδα ὅτι «δίδωμι σοφῶ ἀφοσίμην καὶ σοφώτερος ἔσται», ὑποβάλλω νά δεχθῆτε, ἂν μὴ τὴν σὺντασιν, τὴν παράκλησιν, ὅπως μακρυνθῇτε ὀλίγον ἐκ τοῦ δεσμοῦ, ὃς ἐσχηματίσθη κἀνὰ σας καὶ ἴδωτε ἑαυτὸν ἐκ τοῦ μακρόθεν καὶ μείνητε εἰς τὴν πίστιν καὶ τὴν παράδοσιν τῶν γονέων σας, ἐάν ἦσαν Χριστιανοὶ Ὁρθόδοξοι καὶ ἐάν ἀγαπᾶτε τὴν ψυχὴν σας· διότι ἂν ὑπῆρχεν εὐαισθησία Ὁρθοδοξίας σήμερον, γνωρίζετε ποία θά

ἦτο ἡ θέσις σας; ἀλλὰ γνωρίζετε ὅτι ἡ Ε' Οἰκουμένη Σύνοδος τιμωρεῖ καὶ ἀναδρομικῶς καὶ μετὰ θάνατον. Γνωρίζετε ποίους ὑπηρετεῖτε; ἐκτός ἂν συνειδητῶς τό πράττετε· εἰς τό τέλος ὅμως δέν θά σᾶς εἴπουν, εὐχαριστῶ.

Ἐπιαναλαμβάνω, ἂν πραγματικῶς σᾶς ὕβριξα —ὅπερ οὔτε ὡς πιθανόν δύναται νά ὑποτεθῇ— ἢ ἂν σᾶς εἶχα θίξει καὶν τό παραμικρόν παρεκτός διὰ τό θέμα τῆς πίστεως, οὐδόλας θά ἐδίσταζον νά σᾶς ζητήσω χιλίας συγγνώμας καὶ ἀνύμνη, παρά τὰς ταλαιπωρίας τοῦ μακροῦ ταξιδίου, μέχρι τῶν ποδῶν σας μετὰ δακρύων θά ἐξήσαν συγχώρησιν. Σᾶς κατηγόρησα ὅτι καὶ μέ ξένα ἀργύρια προσήψατε τὸν δεινότερον μῶμον εἰς τὴν ἀμαρτίαν Ὁρθοδοξίαν, συμφύροντες αὐτήν μέ τοῖς ἐχθροῦς τοῦ Θεοῦ. Ἄν ἐνδέχεται νά ἐκφρασθῇ μεταμέλεια πρὸς οὕτω ὑβριστήν τῆς πίστεως καὶ ἂν στηθῇ τις πρὸ τοῦ ἐκτελεστικοῦ ἀποσπάσματος, κρίνατε σεῖς. Σεῖς θά τό ἐκρίνατε;

Δηλῶ καὶ τοῦτοι: Πᾶσα ἡ εὐθύνη βαρύνει ἐμέ καὶ οὐδένα ἄλλον.

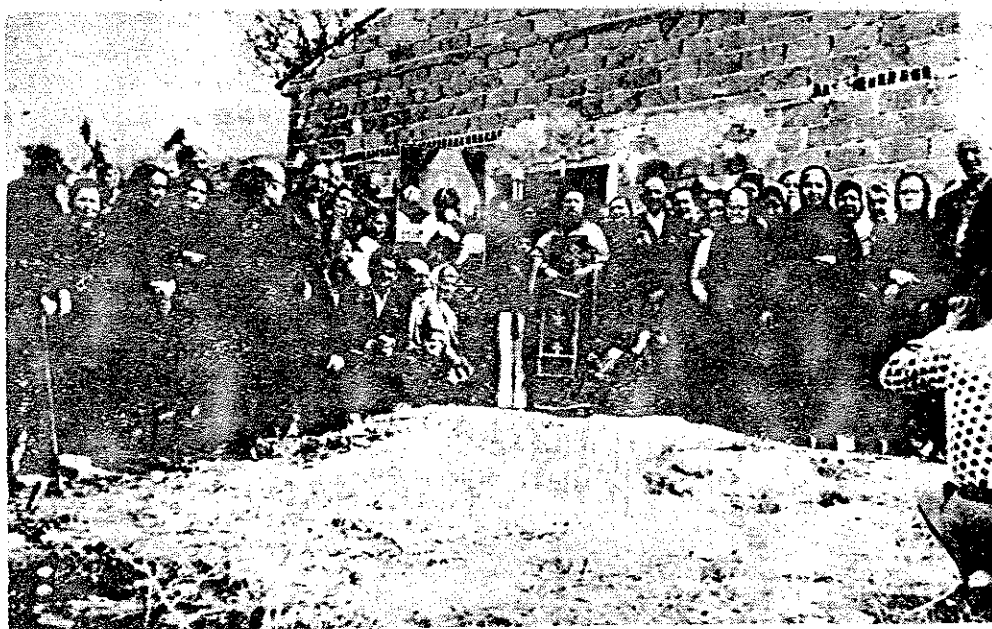
Προσεύχομαι νά σᾶς φωτίσῃ ὁ Θεός διὰ τό συμφέρον τῆς ψυχῆς σας καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἰσοκράνηται

Ἐρημητήριοιον «Ζωοδόχος Πηγή»

Ἱερᾶς Μονῆς Ἑσφιγμένου

Ἁγίου Ὁρος

Ἀπό τὰ Γενέθλια τῆς Θεοτόκου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου Νικήτης Χαλκιδικῆς, 8ης Σεπτεμβρίου 1972, Χοροστατοῦντες τοῦ πατρὸς Ἰλαρίωνος.

«Παρασυναγωγή»

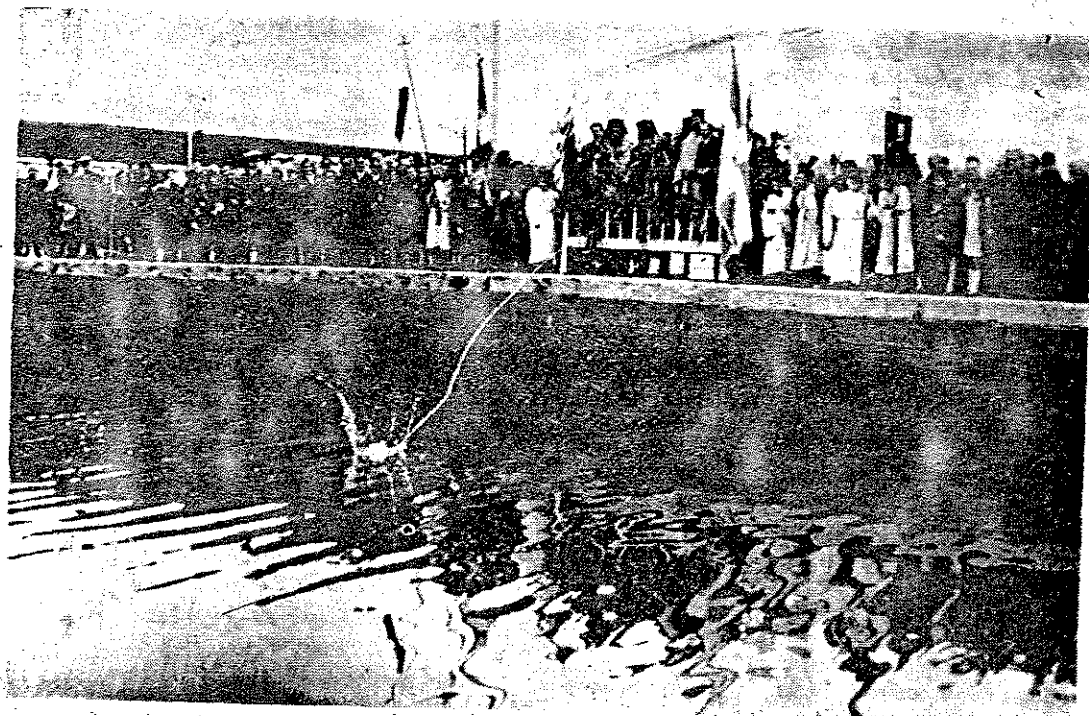
Ο τίτλος ενός πολυσπυδάστου δημοσιεύματος

Μεγίστη έκπληξις! Μείναμε ἐμβρόντητοι καὶ ἐ-
λυπηθήμεν σφόδρα ἐκ τῆς ἀναγνώσεως! Ποῖος ὁ γρά-
φων; Οὐδεὶς ἄλλος ἀπὸ τὸν Ἀρχιμανδρίτην τῆς Κρα-
τούσης ἐκκλησίας Δανιὴλ Γ. Ἀεράκη, ὅστις διὰ τῆς
συνεργασίας του μετὰ τὸ μνησιαὶον ὀρθόδοξον χριστιανι-
κὸν περιοδικὸν «Ο ΣΤΑΥΡΟΣ», ἠθέλησεν νὰ ποιή-
σῃ τὸ ὑπ' ἀριθ. 140 τεύχος τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου
1972 τοῦ ἐν λόγω περιοδικοῦ, διὰ τοῦ πηχυαίου καὶ
ἀσυνιδάστου τίτλου, διὰ τοῦ ὁποίου πλαγίως μὲν,
ἀλλ' αὐσιαστικῶς, καὶ ἀπροκαλύπτως, ἐπιτίθεται ἐ-
ναντίον ἡμῶν τῶν Γ.Ο.Χ.

Πρὸ πάσης ὁμῶς ἀπαιτήσεως ὑφ' ἡμῶν, πρὸς τὸν
ἐν λόγω Ἀρχιμανδρίτην νὰ ἐξηγήσῃ τοὺς λόγους δι'
τοὺς ἐξέλεξεν τὸν «περισπούδαστον τίτλον» τὸσον ἐπι-
πολαίως, ποῖα ἢ σκοπιμότης, ποῖος ὁ ἐπιδιωκόμενος
ὑπ' αὐτοῦ σκοπός, φυσικὸν καὶ ἀπαραίτητον νὰ ἀνα-
φερθῶμεν πρωτίστως, εἰς τὸ ἐκ τῆς ἀναγνώσεως ἱστο-
ρικὸν τοῦ δημοσιευθέντος κειμένου:

Κατ' ἀρχὴν, ἀναφέρεται οὗτος εἰς τὸ 466 μ.Χ. ἐ-
ποχὴν καθ' ἣν παρουσιάζεται μία ταραχὴ εἰς τὴν ἐκ-

κλησίαν τῆς Ρώμης. Κατὰ τὸν ἱστορικὸν Σωκράτην,
ὅταν ἐκενώθη ὁ ἐπισκοπικὸς θρόνος τῆς Ρώμης λόγω
θανάτου τοῦ Ἐπισκόπου Λιβερίου, κατόπιν ἐκλογῆς,
ἀνέρχεται εἰς αὐτὸν ὁ Δάμασος μαθητὴς καὶ πνευμα-
τικὸν ἀνάστημα τοῦ Λιβερίου. Καθ' ὅλα σχεδὸν ὅμως
τὰ ἔτη τῆς ἐπισκοπικῆς του ζωῆς ὁ Δάμασος ἀντιμε-
τωπίζει μεγάλον πειρασμὸν ἀπὸ πρώην διάκονον τῆς
ἐκκλησίας τῆς Ρώμης, τὸν Οὐρσίνον, διότι Δάκονος
ἔτι ὢν, ἐπεθύμησε νὰ γίνῃ ἐπίσκοπος Ρώμης, κατορ-
θῶν νὰ ἐπιτύχῃ «παρασυναγωγὴν» δι' ἀσπόμενων τι-
νῶν ἐπισκόπων δυσηρηστημένων προσωπικῶς μετὰ τὸν
Δάμασον καὶ νὰ χειροτονηθῇ κρυφίως ὑπ' αὐτῶν ἐπί-
σκοπος. Οὕτω διὰ τῶν ἐνεργειῶν τοῦ κενοδόξου Οὐρ-
σίνου προκαλεῖται σχίσμα εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ δι-
χάζεται ὁ λαὸς τῆς Ρώμης, οὐχὶ διὰ θέμα πίστεως,
ἀλλὰ διὰ τὸ ποῖος ἐκ τῶν δύο ἐπισκόπων Δαμάσου ἢ
Οὐρσίνου εἶναι ὁ κανονικὸς ἐπίσκοπος. Τοιοῦτοτρό-
πως, αἱ δύο παρατάξεις ἀλληλοσυγκρούονται. Πα-
ρὰ ταῦτα, ἀδίστακτος ὁ Οὐρσίνος, τὸ 373 συγκροτεῖ
ψευδοσύνοδον ἵνα δικάσῃ τὸν Δάμασον. Ὁ ψευτοεπί-

Τὰ Θεοφάνεια εἰς τὴν Στυλίδαν.

σκοπος ἐναντίον τοῦ κανονικοῦ ἐπισκόπου.

Τέλος, ὁ Δάμασος προσφεύγει εἰς τὴν πολιτικὴν ἐξουσίαν, τὸ κίνημα τοῦ Οὐρσίνου καταστέλλεται, ὁ ἴδιος συλλαμβάνεται καὶ φυλακίζεται. Ὁ δὲ παρασυρθεὶς ὑπ' αὐτοῦ λαός, ἐπανέρχεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἐκκλησίας.

Εἰς τὸ σημεῖον αὐτό, ὅπου καὶ τὸ τέλος τῶν ιστορικῶν γεγονότων, ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη καὶ ὑποχρέωσις ἡμῶν, νὰ παραθέσωμεν τὸ ἐναντίον ἡμῶν «ΔΡΙΜΥΤΑΤΟΝ ΚΑΤΗΓΟΡΩ» — «ΤΟ ΚΑΤΗΓΟΡΩ» ἐνὸς ἀνοήτου γραφικοῦ καλάμου, οὕτως ὥστε ἐκ τῆς ἀναγνώσεως δυνήθῃ ἕκαστος καὶ ἀντιληφθῇ πλήρως τὴν κακοήθειαν ἐνὸς ἱερωμένου ὅστις τόσον «χαμερπής», καὶ τίς οἶδεν ὑπὸ ποίαν δολίαν σκοτεινὴν σκοπιμότητα καὶ ἐπιδιωκόμενον σκοπὸν, διαστρεφλῶναι τὴν ἀλήθειαν, καὶ μόνον «ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ».

«Ὁ ἀσυμβίβαστος λίβελλος» ἔχει ὡς ἀκολουθῶς: Καὶ σήμερον συμβαίνουν παρόμοια. Δὲν ὑπάρχουν μόνον οἱ κανονικοὶ ἐπίσκοποι, οἱ ἔχοντες ἀποστολικὴν διαδοχὴν καὶ κανονικὴν χειροτονίαν, ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ ἄλλοι. Ὑπάρχει πόλις τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκονται ἐν ἐνεργείᾳ 3 ἐπίσκοποι μὲ τὸν αὐτὸν τίτλον ὁ εἰς νεοημερολογίτης καὶ οἱ δύο παλαιοημερολογίται. Καὶ σήμερον ἐμφανίζονται σχίσματα καὶ διαιρέσεις εἰς τὸν χώρον τῆς Ὁρθοδόξου ἐκκλησίας. Ἐξέλιπεν ἡ ἐνότης τῆς ὁποίας σύμβολον εἶναι ὁ ἐπίσκοπος, ὁ εἰς ἐπίσκοπος ἐν ἐκάστῃ περιοχῇ. Καὶ ποῖοι οἱ λόγοι τῆς ἀποσχίσεως ἐκ τοῦ σώματος τῆς ἐκκλησίας καὶ τῆς δημιουργίας ἄλλης ἐκκλησιαστικῆς συνάξεως ἢ μᾶλλον παρασυναγωγῆς. Θέματα πίστεως; Τὰ θέματα διὰ τὰ ὁποῖα ἀποσχίζονται πολλοὶ καὶ δημιουργοῦν ἰδίαν ποίμνην, δὲν εἶναι θέματα πίστεως, δὲν εἶναι θέματα οὐσίας, εἶναι θέματα δευτερεύουσας σημασίας ἢ προσωπικά. Ἀνθρώποι ἀσημαντοὶ πνευματικῶς, θεολογικῶς ἀγράμματοι καὶ ἀστοιχείωτοι, ἐμφανίζονται κάποιαν πρωτὰν ἐπίσκοποι: τῆς Ὁρθοδόξου ἐκκλησίας! Ποῖοι τοὺς ἐξέλεξαν; Πῶς ἐχειροτονήθησαν; Ὅλα ἐγένοντο ἐν κρυπτῷ καὶ παραβύστω. Αἱ χειροτονίαι τῶν ἀμφισβητοῦνται! Καὶ ὅμως αὐτοὶ πρεθαίνου εἰς χειροτονίας κληρικῶν καὶ εἰς τὴν τέλεσιν τῶν ἄλλων μυστηρίων. Τὸ ἀποτέλεσμα; Διάσπασις τῆς ἐνότητος καὶ ἀμφισβήτησις τῆς ἐγκυρότητος τῶν τελεσθέντων μυστηρίων. Ἀγαπητοὶ ἀναγνώσται πάντοτε ὑπῆρχον εἰς τὴν ἐκκλησίαν οἱ Οὐρσίνοι. Τὸ φεβρόν δὲ ἐτι οἱ σημερινοὶ Οὐρσίνοι, διακηρύττουν παντοῦ μετὰ στόμφου ὅτι αὐτοὶ εἶναι οἱ γνήσιοι Ὁρθόδοξοι καὶ ἐτι διὰ θέματα δῆθεν οὐσίας δὲν ἀναγνωρίζουν τὴν ἐπίσημον ἐκκλησίαν καὶ τοὺς κανονικοὺς ἐπισκόπους τῆς. Ἐχουν δὲ καὶ τὴν θρασύτητα, ἀγράμματοι αὐτοὶ καὶ ἀστοιχείωτοι, νὰ εἰσπηδῶν εἰς ἐπισκοπὰς τὰς ὁποίας ποιμαίνουν εὐλαβεῖς, συντηρητικοὶ καὶ μορφωμένοι ἐπίσκοποι, καὶ ν' ἀποσπεύν χριστιανούς ὀπίσω αὐτῶν. Ὡς ἀναγνώσουν οἱ τοιοῦτοι ψευδεπίσκοποι καὶ ψευδοῖερεῖς τοὺς λόγους τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου ἐν Ι' Ἰωάν., 10-11 ἴσως ἀνακαλύψουν ἐκεῖ τὴν φωτογραφίαν των!

Θλιβεταιί τις διὰ τὴν διάσπασιν τοῦ ὁρθοδόξου πληρώματος ἐξ αἰτίας τῶν παρασυναγωγῶν τὰς ὁποίας δημιουργοῦν οἱ Οὐρσίνοι τῆς ἐποχῆς μας, διότι πολλὰ ψυχὰι παρασύρονται καὶ χάνονται! Ὁ Ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος λέγει: «Εἰ τις σχίζοντι ἀκολουθεῖ, Βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομεῖ».

Διὰ λόγους συντομίας παραλείπομεν τὴν συνέχειαν τοῦ κειμένου.

Καὶ τώρα ἡ ἐναρξίς μετ' ὁ ἡμέτερον «ΚΑΤΗΓΟΡΩ».

Ποῖος θὰ ἠδύνατο ποτὲ νὰ φαντασθῇ ὅτι εἰς κληρικὸς ἐκ τῶν Σχισματικῶν Καινοτόμων, εἰς ἐκ τῶν νεωτεριστῶν, εἰς ἐκ τῶν ἀκολουθούντων τοὺς ἀποστάτας καὶ λιποτάκτας ἐκ τῆς μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, μετ' οὗτον θράσος καὶ τοιαύτην πῶρσιν διὰ τοῦ δημοσιεύματός του θὰ ὑπενθύνιζεν εἰς ἡμᾶς τοὺς Γ.Ο.Χ., τοὺς ἀγωνιζομένους εἰς τὰς ἐπάλξεις διὰ τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν τοὺς λόγους τοῦ Ἁγίου Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου «Εἰ τις σχίζοντι ἀκολουθεῖ, Βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομεῖ». Μὴ περιοριζόμενος δὲ καὶ μέχρις ἐδῶ, συνεχίζει ἀναιδέστατα νὰ ὁμιλῇ καὶ περὶ ἀμφισβήτησεως τῆς ἐγκυρότητος τελεσθέντων μυστηρίων παρὰ τῶν Ἐπισκόπων τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῶν ὁποίων αἱ χειροτονίαι ἀμφισβητοῦνται.

Ἐδῶ, ἀξίζει νὰ ἐπαναληφθῇ ἡ ἐπίκαιρος εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην φιλοσοφημένη καὶ πολὺ ὀρθὴ παροιμία «Δάσκαλε πού διδάσκεις καὶ νόμον δὲν ἐκράτεις».

Εἶναι λυπηρόν, διότι ὅλως ἀπροόπτως εὐρισκόμεθα ἀντιμέτωποι πρό ἐνός ἱερωμένου ἐνός Ἀρχιεπισκόπου τῆς Καινοτόμου Ἐκκλησίας, ὅστις διὰ τῆς προκλήσεώς του μᾶς ἐξαναγκάζει νὰ ὑψώσωμεν φωνὴν διαμαρτυρίας καὶ νὰ ἐλέγξωμεν αὐτὸν δριμύτατα διὰ τὰς μωρίας καὶ τὴν διαστρέβλωσιν τῆς ἀληθείας.

Ὁ ἀποδιδόμενος εἰς ἡμᾶς τίτλος «ΠΑΡΑΣΥΝΑΓΩΓΑΙ» χαρακτηριζόμενος παρ' ἡμῶν ὡς τελείως ἀσυμβίβαστος τυγχάνει ἄξιος περιφρονήσεως, δι' ὃ καὶ θὰ παραμείνῃ εἰς «τὸ φάκελλον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῆς περιφρονήσεως τῶν Γ.Ο.Χ.», ἀνευ ἐπικρίσεως καὶ οὐδενὸς σχολίου!

Κατόπιν ὅμως τῆς ἀναγνώσεως τοῦ ὅλου δημοσιεύματος ἐν γενικαῖς γραμμαῖς, ἐρωτῶμεν τὸν γράφοντα: Πῶς εἶναι δυνατόν ὁ Παγοσιολογώτατος νὰ ἀγνοῇ τὴν ἀφορμὴν διὰ τὴν ὁποίαν ἀπεσιρτήσαμεν ἐκ τῆς Νεωτεριστικῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας; Ἀσφαλῶς, ἡ προσποίησις τὸν παρωτρύνει νὰ ψεύδεται ἀυστολόως ὥστε νὰ διστάξῃ νὰ ὁμολογήσῃ ποία εἶναι ἡ καθαρὰ πραγματικότητα! Τουλάχιστον, ἐὰν δὲν αἰσθάνεται ἔστω καὶ τὸν ἐλάχιστον φόβον Θεοῦ, εἶναι ἐντροπὴ ἐκ μέρους τοῦ ἡ παραποίησις τῆς ἀληθείας, καὶ δῆ, διὰ θέματα πίστεως!

Εἶναι πασίγνωστον, ὅτι ὅταν εἰς τὰς 10 Μαρτίου τοῦ ἔτους 1924 ὁ τότε Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος Παπαδόπουλος ἐδέχθη τὸ Γρηγοριανὸν (Παπικόν) ἡμερολόγιον (ὁ πρῶτος ὅστις διέσπαζεν τὴν

Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος τὴν ὁποῖαν οὐδεὶς ἐτόλμησεν νὰ διασπάσῃ πρὸ τοῦ 1924), ἡγαγέσθην νὰ ἀποσχιρτήσωμεν ἐκ τῆς Σχισματικῆς πλέον ἐκκλησίας καὶ νὰ σταθῶμεν ἐδραιωμένοι εἰς τὴν πίστιν τῶν Ἀγίων Πατέρων, τὴν πίστιν τὴν ὁποῖαν παρέδωσαν οὗτοι ὅπως διαφυλαχθῇ ἀνόθευτος καὶ ἀκεραία!

Ἀξιοπεριέργον! Τώρα ἐσχέφθη ὁ Πανοσιολογιώτατος ὅτι, ἐξέλιπεν ἡ ἐνότης τῆς ὁποίας σύμβολον εἶναι ὁ ἐπίσκοπος, ὁ εἰς ἐπίσκοπος ἐν ἐκάστη περιοχῇ; Δὲν νομίζει ὅτι κάπως ἀργὰ τὸ ἐσχέφθη, ἀφοῦ προηγουμένως δὲν τὸ ἐσχέφθησαν οἱ προγενέστεροι αὐτοῦ καὶ ὑπαίτιοι τοῦ Σχίσματος; Ποῖος εὐθύνεται διὰ τὸν διαχωρισμὸν τῆς ἐκκλησίας ἥτις ἐπῆλθεν διὰ τοῦ εἰσαχθέντος νέου Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου τοῦ Πάπα τὸ ὁποῖον ἦτο ἡ συμφορὰ καὶ ἡ αἰτία τοῦ διχασμοῦ τοῦ Ὁρθοδόξου Χριστιανικοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ εἰς δύο ἐκκλησιαστικὰ στρατόπεδα; (Εἰς ἐκείνους οἵτινες δὲν ἐδέχθησαν «ΤΗΝ ΠΡΟΔΟΣΙΑΝ» κατὰ τῆς Ἀγίας καὶ Ἀμωμήτου Ὁρθοδόξου Πίστεως, τηρήσαντες πιστῶς τὴν «ρητὴν ἐντολήν» τῶν Ἀγίων Θεοφώρων Πατέρων ἕως σήμερον «τῆς διαφυλάξεως καὶ ἀκεραιότητος ταύτης», τοὺς Γ.Ο.Χ., τοὺς Παλαιοημερολογίτας) καὶ εἰς ἐκείνους οἵτινες εὐκόλως ἐδέχθησαν τὴν Παπικὴν Καινοτομίαν, τοὺς Νεοημερολογίτας;

Παραδόξως, ἀναφέρει οὗτος ὅτι εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτὰς τὸν τρόπον τῆς ἀντιδράσεως δεικνύουν οἱ Πατέρες τῆς ἐκκλησίας!! Μεγάλῃ ὑποκρισίᾳ ἐκ μέρους του!!

Δυστυχῶς διὰ τὸν «ὑποκριτὴν Ἀρχιμανδρίτην» ὅπως καὶ οἱ πρὸ αὐτοῦ οὐδόλως ἀντέδρασαν, ὁμοίως καὶ ὁ ἴδιος ἀκολουθῶν πιστῶς αὐτοῦς, οὐχὶ μόνον δὲν ἀντιδρᾷ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Σχίσματος ἀλλὰ εὐρισκόμενος ἐλαφρὰ τῇ συνειδήσει πειθήνιος εἰς τοὺς κόλπους αὐτῆς, ὁσάκις τοῦ δίδεται εὐκαιρία δὲν παραλείπει νὰ ἐξαπολύῃ ἐπιθέσιν κατὰ τῶν Γ.Ο.Χ. γράφων (τὸ ἐπαναλαμβάνον) ἀρκετὰς «ΜΩΡΙΑΣ».

Πῶς ὁμως δύναται νὰ μᾶς εἴπῃ τίνι τρόπῳ εἶχον ἀντιδράσει οἱ μετέπειτα ἀκολουθήσαντες τὴν «Ἐκκλησίαν τῶν Ἀποτακτῶν» κληρικοί, τὴν θλιβεράν ἐποχὴν τοῦ 1924, ἐποχὴν καθ' ἣν ὅτε ἐκλυδωνίζετο γενικῶς τὸ σκάφος τῆς Ὁρθοδοξίας (ὡς συμβαίνει καὶ σήμερον ἐκ τοῦ Μασωνισμοῦ, Οἰκουμενισμοῦ καὶ πολυαριθμῶν αἱρέσεων) ἐντὸς τῶν τεραστίων καὶ ἐπικινδύνων κυμάτων, μὲ τὴν ἀναπόφευκτον τελικῶς διάσπασιν τῆς Ὁρθοδόξου ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος; Ποῖοι ἐπίσκοποι, ποῖοι ἱερεῖς καὶ λοιποὶ ἱερωμένοι, κατὰ τὰς τραγικὰς ἐκείνας ὥρας, καὶ εἰς τὰς κρίσεις ἐκείνας στιγμὰς τῆς σκληρᾶς δοκιμασίας, ἀνθρώπων τὰ ἀναστήματα αὐτῶν κατὰ τῆς «ΠΡΟΔΟΤΙΚΗΣ ΣΥΝΩΜΟΣΙΑΣ»; Φεῦ! Οὐδεῖς!! Ἀντιθέτως, ἐπίσκοποι ἐπιλήθμονες γενόμενοι τῶν φρικτῶν ὑποσχέσεων τὰς ὁποίας ἔδωσαν κατὰ τὴν χειροτονίαν τῶν ἐνώπιον τοῦ Ἀγίου Θυσιαστηρίου, ἐγγηγκαλίσθησαν μετὰ χαρᾶς τοὺς «Σχισματικὰς πρεσβύτερας», ὅπα-

δοὺς τοῦ Πάπα!

Κατόπιν ὁμως ὅλων αὐτῶν τῶν διαδραματισθέντων γεγονότων ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, συμβαίνει αὐτὸ τὸ ὁποῖον συνταράσσει τοὺς παραβάτας καὶ ἀναξίους κληρικούς! Τί εἶναι αὐτὸ ποὺ τοὺς συγκλονίζει; Γεγονὸς ἴσως ἀνέλπιστον δι' αὐτούς! Ἀσφαλῶς ὁ Πανοσιολογιώτατος δὲν εἶναι ἀνίδεος τῆς αἰτίας ἥτις συνετέλεσεν, ἔστε ὅταν «οἱ καινοτόμοι μεταρρυθμισταὶ» τυφλοὶ ὄντες καὶ εὐρισκόμενοι εἰς τὸν «ἀμαρτωλὸν λήθαργον» ἀπολύτως πεποισμένοι ὅτι, παρ' οὐδενός θά ἡνοχλοῦντο, αἰφνιδίως ἀφυπνισθέντες διεφύεσθησαν! Ἰδοὺ. Ὀλίγοι ἐναπομείναντες ἀντάξιοι κληρικοί, ἀκοίμητοι φρουροὶ τῶν Θείων Διδαγμάτων τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, καὶ πιστοὶ λαῖκοι, ἅπαντες ζηλωταὶ τῶν Πατερικῶν παραδόσεων ἀναλαμβάνοντες τὸν ἀγῶνα μὲ τὸ λάβαρον τῆς σημαίας τῆς Ὁρθοδοξίας οὐχὶ μόνον διεμαρτυρήθησαν, (ματαιῶς! Φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ) ἀλλὰ θυσιάζοντες καὶ τὴν ζωὴν τῶν ἀκόμῃ ἀντὶ τῆς «ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑΣ» ἐπροτίμησαν τὴν ἑξορίαν, τοὺς βανδαλισμούς, χάριν τῆς «ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ».

Τίς νὰ διηγηθῇ ἄνευ δακρύων τὰ θλιβερά ἐπεισόδια εἰς ἄρος τῶν σθεναρῶς ἀγωνισθέντων; Αἰωνία ἡ μνήμη κληρικῶν καὶ λαϊκῶν οἵτινες στεφανωμένοι νικηταὶ ἀπὸ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν διὰ τοὺς σκληροὺς ἀγῶνας, αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἀναπαύονται εἰς τὴν μακαρίαν Αἰωνιότητα, εἰς τὰ Σκηνώματα τῶν Ἀγγέλων, ἐνθα τῶν Ἀγίων ὁ Χορὸς, εἰς τὸν Πάντερπνον Παράδεισον.

Τὰ ἔτη παρέρχονται... Τὸ ἕνα διαδέχεται τὸ ἄλλο. Ἐτη πικρίας καὶ δακρύων ἐκ μέρους τοῦ Χριστιανικοῦ πληρώματος! Κατὰ ποῖον τρόπον νὰ περιγράψῃ τις τὰ δραματικὰ οἰκογενειακὰ συμβάντα, ἅτινα ἐλάβανον χώραν εἰς τὰς Ἑλληνικὰς Οἰκογενεῖας εἰς ὅλην τὴν χώραν ὅταν ἤρχοντο ἑορταί; Διχογνωμίαι, διχασμοί, διαιρέσεις!! Ἀλλὰ μέλη τῆς οἰκογενείας μὲ τὸ παλαιὸν ἑορτολόγιον, ἄλλα μέλη μὲ τὸ νέον τὸ Παπικόν! Ποῦ ἡ οἰκογενειακὴ γαλήνη; Πόσοι διαπληκτισμοί; Ποῦ ἡ ψυχικὴ ἡρεμία; Ποῦ ἡ πνευματικὴ χαρὰ; Ἀντ' αὐτῶν, θλίψις, μελαγχολία, δάκρυα...

Ἦδη ἀνέτειλεν τὸ Νέον Ἔτος 1973, εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ ὁποίου χάριτι Χριστοῦ εὐρέθημεν συνεχίζοντες «τὸν ἱερὸν ἀγῶνα διὰ τὴν Θεοπαράδοτον πίστιν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας». Δὲν εἴμεθα μόνοι! Οἱ νῦν διάδοχοι τῶν Ἀμπερῶν ἐκείνων Μορφῶν καὶ ἀοιδίμων Ἀρχιερέων, Χρυσοστόμου, Γερμανοῦ, Ἀκακίου, Παρθενίου, οἱ ἀντάξιοι αὐτῶν καὶ τῆς ἀποστολῆς τῶν ποιμένων, τόσοι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν κ. Αὐξέντιος, ὅσον καὶ οἱ λοιποὶ Ἀρχιερεῖς ἡμῶν, καὶ ὅσας ὁ κλῆρος τῆς ἡμετέρας παρατάξεως, μὴ ἐξαιρουμένων καὶ τῶν σκληρῶς ἀγωνιζομένων Ἀγιορειτῶν Ζηλωτῶν τῶν Πατέρων τοῦ Ἀγίου Ὁρους, τῶν εὐρισκομένων εἰς τὰς ἐρήμους ἐντὸς τῶν ἐρημικῶν κελλίων, καὶ τῶν ἐντὸς τῶν ἱερῶν Μονῶν, τῶν «Ἀσκητικῶν καὶ Ἀγίων αὐτῶν Μορφῶν» εἰς τὰς ἐξαυλωμένας φυσιογνωμίας τῶν ὁ-

ποιών κατοπτρίζεται ἡ Θεία Χάρις, εἶναι οἱ συνεχισταὶ τοῦ ἱεροῦ ἀγώνος!! Εἰς εἶναι ὁ σκοπὸς καὶ ἡ ἐπιδιώξις των: Ἡ πιστὴ καὶ ὁλοκληρωμένη περιφρούρησις καὶ διατήρησις τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Ὁρθοδόξου Χριστιανικοῦ Νόμου «ὅστις δὲν εἶναι ΠΑΡΑΣΥΝΑΓΩΓΗ» ὅπως ὁ Πανοσιολογιώτατος ἰσχυρίζεται, ἀλλὰ ὁ ΝΟΜΟΣ πολὺ εὐρύτερος ἀπ' ὅ,τι ὁ ἴδιος νομίζει!! (ΝΟΜΟΣ μὲ θάθος καὶ πλάτος ἀμέτρητον)!! «ΔΙΟΤΙ Ο ΝΟΜΟΘΕΤΗΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ Ο ΚΥΡΙΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ».

Οἱ πνευματικοὶ ἡγέται τῶν Γ.Ο.Χ. οἱ ἐπίσκοποι, εἶναι οἱ ἀκλόνητοι ἀγωνισταὶ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, οἱ πορευόμενοι τὴν «ΟΔΟΝ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ» ἥτις ἐξαστράπτουσα διὰ τοῦ ΦΩΤΟΣ τῶν Ὁρθῶν Δογμάτων καὶ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ Παραδόσεων, διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῶν πρεσβειῶν τῆς Κυρίας Θεοτόκου, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, θὰ φέρῃ αὐτοὺς εἰς τὸ τέρμα διὰ τῆς τελειωτικῆς «ΝΙΚΗΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ».

Ἐν κατακλείδι, τονίζομεν ἰδιαίτερος εἰς τὸν Πανοσιολογιώτατον, ὅτι, ἂν δὲν ἐντρέπεται ὁ ἴδιος διὰ τὸν ἑαυτὸν του, αἰσθανόμεθα ἡμεῖς ἐντροπὴν δι' αὐτόν, ὅταν ἄνευ ἀναισχυντίας ἀναφέρει εἰς τὸν «ἐξωφρενικὸν λίβελλον» ὅτι οἱ Ἀρχιερεῖς τῶν Γ.Ο.Χ. εἶναι «οἱ σημερινοὶ Οὐρσίνοι» οἵτινες δὲν ἀπεσκήρτησαν ἐκ τῆς Κρατοῦσης ἐκκλησίας διὰ θέματα πίστεως, ἀλλὰ διὰ θέματα δευτερευούσης σημασίας, ἢ προσωπικά, ἰσχυριζόμενοι δῆθεν ὅτι διὰ θέματα οὐσίας δὲν ἀναγνωρίζουν τὴν ἐπίσημον ἐκκλησίαν καὶ τοὺς κανονικοὺς ἐπισκόπους τῆς!

Εἶναι ἀδύνατον νὰ φαντασθῶμεν τοσοῦτον σκότος!! Τὰ γεγονότα ὁμῶς τὸν διαφεύδουν καὶ τὸ ψεῦδος του ἀποκαλύπτεται!

Μία Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐντὸς τῆς αἰθούσης τοῦ «ΑΚΡΟΠΟΛ» ἐν μέσῳ πυκνοτάτου πλήθους πιστῶν, ἡ προσοχὴ πάντων ἐστράφη ὅλως ἰδιαίτερος εἰς τὴν ἐμφάνισιν ἱερέως τινός, ὅστις ἤρchiσεν νὰ ὁμιλῇ μὲ θέμα ἔχοντος σχέσιν μὲ τὴν Ὁρθοδοξίαν. Ὁ δὲ ὁμιλητὴς, διὰ τόνου ἀρχετὰ ζωηροῦ καὶ ὁ ἴδιος λίαν συγκεκινημένος ὅπως ἐδείκνυνε κατὰ τὴν ἀληθινότητα ἐκείνην ἐποχὴν, παρέχων εἰς ἡμᾶς τὰς πολυαριθμοῦς ἐλπίδας καὶ προσδοκίας ὅτι λίαν συντόμως νὸς τις ἱερωμένος, ἀγωνιστὴς κληρικὸς προσέρχεται εἰς τὰς τάξεις τῶν Γ.Ο.Χ..

Δυστυχῶς αἱ προσδοκίαι ἡμῶν διεφύσθησαν! Διότι τὸ χρῆμα πολλοὶ ἐνίστησαν, τὴν Δόξαν οὐδεὶς, συνεχίζων τὰς προσφωνήσεις διὰ πλείστων ἐγκωμίων πρὸς τὴν ἡμετέραν παράταξιν τοὺς Παλαιοσημερογίτας εἶπεν ἐπὶ λέξει τὰ ἐξῆς:

«Ἦλθα πλησίον ὑμῶν νὰ ἀναπνεύσω τὸ δξυγόνον τῆς Ὁρθοδοξίας! Εἰσθε τὰ σκληρὰ καρῦδια τὰ ὁποῖα δὲν δύνανται νὰ σπᾶσουν τὰ σάπια δόντια τῶν αἰρετικῶν. Εἰσθε τὰ φρένα τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ πλεῖστα ἄλλα...». Ποῖος ὁ ἱερεὺς οὗτος; Ποῖος τὸν γνωρίζει; Τὸν γνωρίζει ὁ γράφων; Πάντως, ἡμεῖς οἱ Παλαιοσημερολογίται τὸν γνωρίζομεν πολὺ - πολὺ καλῶς. Εἶναι ὁ ἄλλοτε Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμαν-

δρίτης κ. Αὐγουστίνος Καντιώτης, καὶ νῦν Σεβασμιώτατος Φλωρίνης, ὅστις καὶ κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς προσφάτως συγκληθείσης ἱεραρχίας τῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, δὲν παρέλειψεν ἀγανακτισμένος νὰ ἐροντοφωνήσῃ καὶ πάλιν δι: Πολὺ συντόμως ὅλοι θὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον.

Μία σκέψις, μᾶς ἐπαναφέρει ἐκ νέου εἰς τὴν ὁμῆν πραγματικότητά τοῦ παρελθόντος τῶν «ἐπαίνων» προφορικῶν τε καὶ γραπτῶν, λόγων-τε καὶ ἄρθρων, τοῦ Σεβασμιωτάτου πρὸς ἡμᾶς. Πράγματι δέ, ἀξίζει νὰ ὁπενθυμίσωμεν εἰς αὐτὸν τὰ ὑπ' αὐτοῦ δημοσιευθέντα ὡς «κύριον ἄρθρον» κατὰ τὸ παρελθὸν ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας» εἰς τὸ ἐκδιδόμενον ὑπ' αὐτοῦ φύλλον «Ἐκκλησιαστικὸς ἀγών»: Οἱ Παλαιοσημερολογίται εἰς ἡμᾶς εἶναι συμπαθεῖς καὶ ἀγαπητοί! Συμπαθεῖς διὰ τοὺς διωγμούς, ἀγαπητοὶ διὰ τὸν ζήλον των! Γεννᾶται τὸ ἐξῆς ἐρώτημα: Πότε εἴμεθα συμπαθεῖς; Πότε εἴμεθα ἀντιπαθεῖς διὰ τὸν Σεβασμιώτατον;

Αὕτη δὲ ἡ τελευταία ὁμολογία του, «ὅτι ὅλοι θὰ ἐπιστρέψουν εἰς τοὺς Παλαιοσημερολογίτας» δὲν νομίζει, ὅτι ἔρχεται εἰς ἀντίφασιν μὲ τὴν δημοσίευσιν τοῦ «κακοηθεστάτου κειμένου» ὑπὸ τὸν τίτλον «ΠΑΡΑΣΥΝΑΓΩΓΑΙ» καὶ Οὐρσίνοι οἱ Ποιμένες τῶν Γ.Ο.Χ. εἰς τὸ ἐκδιδόμενον ὑπ' αὐτοῦ περιοδικῷ «Ο ΣΤΑΥΡΟΣ» ὑπὸ τοῦ συνεργάτου αὐτοῦ Ἀρχιμανδρίτου Δανιὴλ Γ. Ἀεράκη; Τί συμβαίνει; Φάσκει καὶ ἀντιφάσκει ὁ Σεβασμιώτατος; Λησμονεῖ; Δὲν ὑπολογίζει τί «αἱ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι τῶν Θεοφόρων Πατέρων ἀπεφάναντο περὶ τῶν Ἱερῶν Παραδόσεων; «Τοὺς ἀμαρτήσαντας εἰς τοὺς ἱεροὺς Κανόνας καὶ Ἱεράς Παραδόσεις ἀναθεματίζεσθαι καὶ μετὰ θάνατον. (Ε' Ἀγ. Οἶκ. Σύν.). «Εἰ τις πᾶσαν παράδοσιν ἐγγραφον ἢ ἀγραφον ἀθετεῖ ἀνάθεμα» (Ζ' Οἶκ. Σύν.).

Ἐξ ὧν λοιπὸν αὐτῶν, μετὰ θλίψεως πολλῆς συμπεραίνομεν, ὅτι πράγματι φάσκει καὶ ἀντιφάσκει κατὰ περιόδους, ἐν μέσῳ διαφόρων χρονικῶν διαστημάτων, διότι τοιοῦτοτρόπως ἀποκαλύπτεται ἐπίσκοπος ἀδυνάτου χαρακτῆρος μὴ ἔχοντος τὸ σθένος καὶ τὸ θάρρος τῆς γνώμης, ἀφ' ἑνός μὲν καὶ τὸν συνεργάτην του νὰ ἐλέγξῃ, ἀφ' ἑτέρου δὲ καὶ νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι οἱ Παλαιοσημερολογίται ἐπίσκοποι δὲν εἶναι οἱ σημερινοὶ Οὐρσίνοι, οἱ θρασεῖς, οἱ θεολογικῶς ἀγράμματοι, οἱ πνευματικῶς ἀσήμενοι, οἱ ἀστοιχείωτοι καὶ ἄρπαγες ποιμένες, ἀλλὰ οἱ γνήσιοι ποιμένες, οἱ ἀγρυπνοῦντες ἀκοίμητοι φρουροὶ τῆς Πατρῴας Παραδόσεως, οἱ μὴ ἔχοντες δεδαίως πτυχίον θεολογίας, διότι καὶ οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι οἱ ἐκλεκτοὶ κήρυκες τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ Εὐαγγελίου, ἐστεροῦντο θεολογικοῦ πτυχίου. Ἀπόδειξις, ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν, ὁ Μέγας Διδάσκαλος καὶ Μέγας Ἀρχιερεὺς, ὁ τῶν ὧν Δεσπότης Χριστὸς, ἐκ τῶν ταπεινῶν καὶ ἀγραμμάτων ἀλιέων ἀρχικῶς ἱδρυσεν «ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΤΟΥ».

Ἡ μήπως διὰ τὸν γράφοντα συνεργάτην τοῦ Σεβασμιωτάτου, καὶ διὰ τὸν Σεβασμιώτατον, οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι καὶ ὅσοι ἐκ τῶν Ἁγίων Πατέρων δὲν ε-

φοίτησαν εἰς τὰ Πανεπιστήμια, ἦσαν καὶ αὐτοὶ ἀγράμματοι θρασεῖς Οὐρσίνοι.

Ἐπομένως, οἱ Παλαισημερολογῖται Ἀρχιερεῖς, οἱ μὴ παρεκκλίνοντες ἐξ ὧν οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι παρέδωκαν, οἱ Ἅγιοι Θεηγόροι καὶ Θεοφόροι Πατέρες παρέλαβον, ἐν συνεχείᾳ δὲ παρέδωκαν, διατὶ νὰ χαρακτηρίζωνται ὑπὸ τῶν «Σχισματικῶν Νεωτεριστῶν» ὡς Οὐρσίνοι θρασεῖς, ἀγράμματοι καὶ ἀρπαγες ποιμένες; Καὶ διὰ ποῖον λόγον νὰ ἀνακαλύψουν οἱ Ἐπίσκοποι τῶν Γ.Ο.Χ. τὴν φωτογραφία τῶν εἰς τοὺς λόγους τοῦ Ἐθαγγελιστοῦ Ἰωάννου ἐν Ι' Ἰωαν, 10—11; Νομίζομεν, ὅτι πᾶσα προσπάθεια ὑπὸ τῶν ἡμετέρων Ἐπισκόπων (καθ' ὑπόδειξιν τοῦ γράφοντος) εἰς ἀνακάλυψιν τῆς φωτογραφίας τῶν, θὰ ᾔτο ματαία, διότι (οὐχὶ ὡς ἀρπαγες), ἀλλὰ ὡς ταπεινοὶ ποιμένες ἐφαρμόζοντες πιστῶς τὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ (ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν...), ἀποδέχονται ἐκάστην ψυχὴν ἣτις ἐγκαταλείπουσα τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Καινοτόμων — Νεωτεριστῶν εἰς τὴν ὁποίαν πρότινος εὕρισκετο, προστρέχει ἐντὸς τῆς εὐλογημένης Ποίμνης, τῆς Ποίμνης τοῦ Φωτός, τῆς ὁποίας οἱ πιστοὶ Ἀρχιερεῖς αὐδαμῶς θὰ καμφθῶσιν παρ' οὐδεμίας ἀπειλῆς ἢ πιέσεως, κύπτοντες τὸν αἰχέναν, προδίδοντες τὴν γλυκυτάτην Ὁρθοδοξίαν, προσφέροντες καὶ τὴν κεφαλὴν τῶν ἀν παραστῇ ἀνάγκη.

Διὰ τὸν λόγον λοιπὸν αὐτόν, ἀγτὶ τῆς ὑποδείξεως τοῦ γράφοντος πρὸς τοὺς ἡμετέρους Ἀρχιερεῖς διὰ τὴν ἀνεύρεσιν τῆς φωτογραφίας τῶν, ὑποδεικνύομεν καὶ καθιστῶμεν γνωστὸν εἰς αὐτόν, ὅτι ἡ φωτογραφία τοῦ ἰδίου καθὼς καὶ πάντων τῶν μετ' αὐτοῦ εὕρισκεται μεγαλοπρεπεστάτῃ εἰς τὴν γνωστὴν ἀπόφασιν ἣτις ἀναγινώσκεται ἐκ τοῦ τριωδίου τῆς Ἐκκλησίας ἐκάστην Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ εἶναι ἡ ἐξῆς: «ΑΠΑΝΤΑ τὰ παρὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν καὶ τὴν διδασκαλίαν καὶ ὑποτύπωσιν τῶν Ἁγίων καὶ ἀοιδίμων Πατέρων Καινοτομηθέντα ἢ μετὰ ταῦτα πραχθησόμενα ΑΝΑΘΕΜΑ ΤΡΙΣ».

Υπάρχει θεθαίως μία ἐκδοχή. Διὰ νὰ δικαιολογηθῇ ὁ Σεβασμιώτατος πιθανὸν νὰ μᾶς εἴπῃ ὅτι ἡ δημοσίευσίς τοῦ κεμένου δὲν εἶναι ἰδική του διότι δὲν ὑπογράφεται παρὰ τοῦ ἰδίου. Ἀλλὰ τί σημασία ἔχει αὐτό; Εἶναι ἀδύνατον νὰ μᾶς πείσῃ. Ἀφοῦ τὸ ἐν λόγῳ θρησκευτικὸν ἔγγραφον ἐκδίδεται παρ' αὐτοῦ, εἶναι πασιφανέστατον ὅτι κατόπιν τῆς ἐγκρίσεως καὶ ἐπιτροπῆς αὐτοῦ ἐδημοσιεύθη!!

Τέλος, ὁμολογοῦμεν ὅτι εὐρισχόμενοι ἐν ἀδυναμίᾳ νὰ ἐννοήσωμεν τὴν «τακτικὴν» τοῦ Σεβασμιωτάτου, κατόπιν τῶν διαδοχικῶν ἀπογοητεύσεων ἡμῶν, λόγῳ τῆς «ἀκατανόητου συμπεριφορᾶς αὐτοῦ», περιοριζόμεθα εἰς τὸ νὰ ἐκφράσωμεν τὴν λύπην πάντων ἡμῶν, διότι ἡ πρᾶξις του αὐτὴ καταμαρτυρεῖ διὰ μίαν εἰσέτι φορὰν, τὴν πνευματικὴν ἀστάθειαν χαρακτηήρος ἐνὸς Ἀρχιερέως.

Λυπούμεθα διότι αὐτὸ δὲν τὸν τιμᾷ.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Ἀριστοτέλους 191, Ἀχαρναί — Ἀττικῆς

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΡΟΕΔΡΟΝ
ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ
ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

κ. κ. ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ

Ἐξοχώτατε, Κύριε Πρόεδρε,

Ἐπὶ ἐξάμηνον περίπου μᾶς ἀπασχολεῖ διαρκῶς τὸ παλαισημερολογιτικὸν θέμα καὶ τὰς τελευταίας ἡμέρας ἔχει ἀποκορυφωθῇ τὸ ἐνδιαφέρον μας λόγῳ τῶν συνεχῶν δημοσιευμάτων τοῦ τύπου.

Ἐπὶ τέλους ὅμως εἶναι ἀπαράδεκτοι αἱ συκοφανταίαι τῶν ἐκάστοτε ἀγραμμάτων καὶ ἀσυνειδήτων ἵνα μὴ εἴπω αἰρετικῶν ποὺ ἐπιδιώκουν τὴν ἐκρίωσιν τῆς γνησίας ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι ἐντροπὴ τῶν νὰ παρουσιάζουν μίαν αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν ἐξ ἐνὸς ἐκατομμυρίου πεντακοσίων χιλιάδων (1.500.000) περίπου πιστῶν ὡς «ὁμάδα ἀπειθαρχούντων μελῶν τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ εἶναι ριζικὴ ἢ διαφωνία μας πρὸς τὸν χαρακτηρισμὸν τῶν, διότι ἡ ἐκκλησία τῶν παλαισημερολογιτῶν εἶναι ἡ πρώτη ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος. Ἀπὸ αὐτὴν ἀπεσχίσθησαν ἐκεῖνοι (οἱ νεοσημερολογῖται) καὶ ἐπὶ μίαν πεντηκονταετίαν τλαιπωροῦν τὸν ὀρθόδοξον χριστιανικὸν κόσμον μὲ ἓνα ἀληθῆ ἐθνικὸν διχασμὸν.

Προσέτι, Κύριε Πρόεδρε, δὲν θὰ ἀφίσωμεν ἀπαράτηρητον τὸν δῆθεν ἐθνικὸν κίνδυνον ποὺ ἐπικαλοῦνται τινες «περὶ ἐξαπλώσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας ἄλλοθεντῶν παλαισημερολογιτῶν μὲ ἀπώτερον σκοπὸν τὴν ἱκανοποίησιν πολιτικῶν βλέψεων ἐπὶ τῶν ἐλληνικῶν ἑδαφῶν». Καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἐκκλησίας ποὺ ἀκολουθοῦν τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον ἀναφέρουν μόνον τὴν εἰς Σκόπια Μακεδονικὴν διατὶ δὲν ἀναφέρουν καὶ τὸ Πατριαρχεῖον τῶν Ἱεροσολύμων; Δι' ἡμᾶς δὲν ὑφίσταται οὐδεὶς ἄλλος ἐθνικὸς κίνδυνος πλὴν τοῦ ἐθνικοῦ διχασμοῦ καὶ μόνῃ λύσει ἐξαλείφειώς του εἶναι ἡ ἐπάνοδος εἰς τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον καὶ εὐθυγράμμισις τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὰς λοιπὰς ὁμοφρονούσας Ἐκκλησίας καὶ Πατριαρχεῖα.

Πᾶσα ἄλλη λύσις εἶναι ἀπαράδεκτος καὶ θὰ δημιουργήσῃ ἐθνικὰς πληγὰς. Διὰ τοῦτο καὶ σᾶς καλοῦμεν ὡς Ἐπανάστασιν νὰ ἀκολουθήσετε τὸ σύνθημά μας «ΕΛΛΑΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ».

Μετὰ θαυμάτου σεβασμοῦ

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΚΩΝ)ΝΟΥ ΦΕΛΕΜΕΓΚΑΣ

Ἱεροφάντης Πτυχιούχος Ἑλλήν. Ὁδείου

Ἑθνικῶν ἀγώνων 26, Ν. Ἰωνία (Βόλου)

Είσοφοι διὰ τὴν αἰδουσαν Πατρῶν

Μέσω Μοναχοῦ Παντελεήμονος Μπίτρα

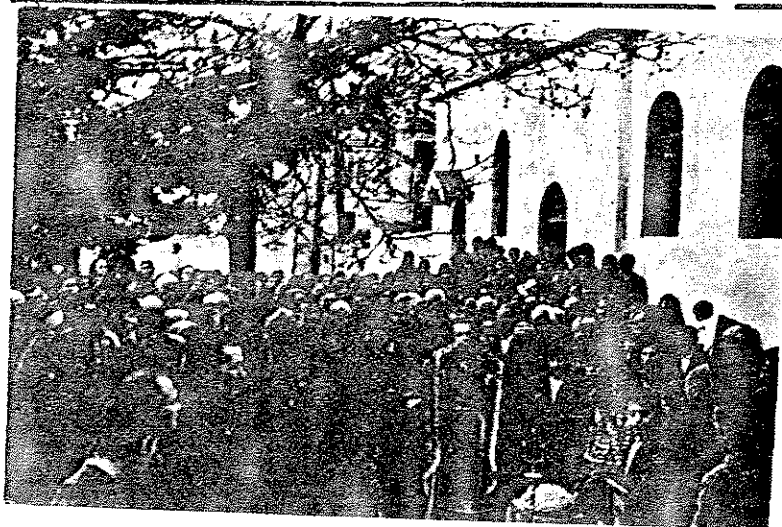
Ἱερ. Γεώργιος ἐκ Προδάτας (Ἁγ. Ὅρος)	150
Ἱερ. Εὐθύμιος Εὐαγγ.	500
Ἱερ. Χρύσανθος ἐκ Καψάλας	200
Ι. Μονὴ Κουτλουμουσίου	500
Π. Νεκτάριος, τυπογράφος	300
Μέσω Διακόνου Ἀκακίου Καψάλας	1.010
Ἱ. Μονὴ Σίμωνος Πέτρας	1.000
Ἱ. Μονὴ Γρηγορίου	1.000
Μοναχὸς Ἰάκωβος Σίμ. Πέτρας	300
Διάφοροι Ἱερ. Σκήτης	780
Μέσω πατρὸς Μηνᾶ	1.000
Μέσω πατρὸς Χαράλ. Ταμβάκη	915
Μοναχὸς Κωνσταντῖνος	200
Ἱερ. Μονὴ Εὐαγγελιστρίας Οἰνουσσῶν	500
Ἱερὰ Μονὴ Ἀναλήψεως Κοζάνης	2.000
Ἐκ Μοναχῶν Ρώσων	200
Ἐκ Μοναχῶν Κατουνακίων	1.000
Μοναχοὶ Ἀντώνιος, Ξενοφών, Εὐθύμιος	200
Ἱερὰ Μονὴ Ξενοφώντος	500
Μοναχὸς Ἡσαΐας (Καρυαί)	100
Ἱερομ. Εὐθύμιος (Κερασσιαί)	250
Ἱερομ. Ἀγαθάγγελος (Σέδες Θεο) νίκης)	100
Μοναχὸς Παγκράτιος	100
Παντελίδης	100
Ἱ. Ναὸς Γεννήσεως Χριστοῦ (Θεο) νίκης)	2.500
Ἱ. Ναὸς Ἀγ. Ἀρτεμίου (Κορυθαλλοῦ)	2.315
Ἱ. Μονὴ Κοιμ. Θεοτόκου (Πάρνηθος)	5.000
Πατὴρ Ἀντώνιος Παιανία	200
Ἱ. Μονὴ Χρυσοβαλάντου (Κορυπι)	200
Ἱδρυμα Π. Διονυσίου Καλαργύρου	1.880
Ἱ. Ναὸς Ἀγ. Δημητρίου (Ἀμφιάλη)	1.034
Ἱ. Μονὴ Χρυσοβαλάντου (Λυκοθύσεως)	1.000
Ἱ. Μονὴ Ἀγ. Παρασκευῆς (Ἀχαρναι)	100
Ἱ. Ναὸς Εὐαγγελιστρίας (Χαλκίδος)	4.400
Ἱ. Ναὸς Τριῶν Ἱεραρχῶν (Κορίνθου)	775
Ἱ. Μονὴ Ἀγ. Νεκταρίου (Ἀχαρνῶν)	2.200

Ἱ. Ναὸς Ἀγ. Ἀναργύρων (Αἰγίνης)	2.000
Ἱ. Ναὸς Ἀγ. Μηνᾶ (Ἀμφιάλη)	1.783
Ἱερὸς Ναὸς Ἀγ. Παύλου (Πειραιῶς)	757
Ἱερὸς Ναὸς Ἀγ. Φιλίππου (Πειραιῶς)	2.440
Ἱ. Ναὸς Ἀγ. Θεοδώρου (Ν. Σμύρνης)	1.810
Κων) νος Παναγιωτόπουλος	530
Ἱ. Ναὸς Μεταμορφώσεως (Κυψέλης)	2.335
ΑΝΩΝΥΜΟΣ	2.000
ΑΝΩΝΥΜΟΣ	900
Ἱερὸς Ναὸς Ἀγ. Φιλοθέης	758
Ἱερὸς Ναὸς Ἀγ. Παρασκευῆς	1.250
Μιχαὴλ Ἀγιαννίδης	1.000
Ἱ. Μονὴ Τιμίου Προδρόμου Κουβαρά	1.100
Διάφοροι μέσω κ. Σανταμούρη Τ.	1.035
Ἱερ. Μονὴ Κυπριανοῦ—Ἰουστίνης	1.000
Κυρ. Γεροντίδου	150

Σύνολον 49.214

Μέσω Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου

Ἀρχιεπίσκοπος Αὐξέντιος	2.000
Ἱ. Μονὴ Ἀγ. Στεφάνου (Π. Ἡράκλ.)	5.000
Ἱ. Μονὴ Ἀγ. Ἄννης (Μαρκοπούλου)	500
Ἱ. Μονὴ Ἀγ. Σκέπης (Δαφνί)	500
Ἱ. Ναὸς Τριῶν Παρθένων	675
Ἱ. Ναὸς Εὐαγγελιστρίας (Καραβά)	701
Ἱ. Μονὴ Εὐαγγελιστρίας (Καπανδρίτι)	500
Ἀρχιμ. Ἀθανάσιος Ποστάλας (Λάρισα)	300
Ἱ. Παρθενὼν Ἀγ. Τριάδος (Μενδενίτσης)	250
Ἀρχιμ. Ἰουστίνος Κολοτούρος	300
Μοναχὴ Γρηγορία (Τσακὸς)	500
Μοναχὴ Μαγδαληνὴ (Διόνυσος)	500
Ἱ. Ναὸς Ἀγίου Σπυρίδωνος (Λαμίας)	1.580
Ἱ. Ναὸς Ἀγ. Αἰκατερίνης (Πατήσια)	735
Ἱ. Ναὸς Ἀγ. Τριάδος (Ἄλμυροῦ)	800
Διάφοροι ἐκ Τήνου	1.035
Ἱ. Μονὴ Ἀγ. Σκέπης (Νιγρίτης)	500
Ἱ. Μονὴ Ἀγ. Ἀποστόλων (Βαλσαμιάτα)	500
Ἱερομ. Ἐπιφάνιος Γούσιος (Δομοκός)	300
Ἱ. Μ. Παναγίας Ὁδηγητρίας (Πορταριά)	500

Θεοφάνεια
εἰς τὴν
Βερδικούσαν
Ἑλασσόνος

Ἀνοιχτή Ἐπιστολή

Εὐθ. Τριανταφύλλου Ἀξιῶμ. Χαρςφ. ἑ. ἁ.

Ὅταν τέλος ὁ ἐχθρὸς ἀπέκαμε διὰ τὴν ἐκπόρθησιν τοῦ Σαν)τος ἀπεφάσισε ὑποχώρησιν καὶ ἐγκατέλειψε τὸν ἀγῶνα. Τότε, ἐνῶ ἐφάνη ροδίζουσα ἡ αὐγὴ τῆς ἀπολυτροφίας, πῆμα μαχητῶν ἐξήλθομεν δι' ὁδομαχίας καὶ ἐξεφενήσεις - ἐκκαθαριστικὰς ἐπιχειρήσεις περὶ τοῦ Συντάγματος. Κατ' αὐτὰς ἀνεκαλύψαμεν κρυπτομένους ἐντὸς παλαιοποιίας 20 ἐνόπλους (τοῦ... Σιν)τος Κορίνθου!!!) Τούτους ἀφελόμενοι παρέδωκαμεν εἰς τοὺς Ἀγγλους, οἱ ὅποιοι τοὺς μετέφερον εἰς τὸ ΤΟΜΠΡΟΤΚ τῆς Ἀφρικής. Μετὰ 8 μῆνων, ἀφ' οὗ ἐξέδρασαν καλῶς, ἐπ' ἀνέφερον εἰς Ἀθήνας, μετ' ὑψωμένας τοὺς γρόνθους, διὰ τὸν τρίτον γύρον!

Ἐνῶ λοιπὸν ἡ ἐχρική πίεσις εἶχε κατὰ τὸ πλεῖστον χαλαρωθῇ, ἱρπύοντο, ὅμως, βολαὶ ἐλευθέρων σκατευτῶν σποραδικαί, ἠθέλησα νὰ ἐπισκεφθῶ συγγενικήν οἰκογένειαν, κατοικοῦσαν εἰς τὸ ΚΟΛΩΝΑΚΙ (Πατριόρχου Ἰωακείμ), ἵνα ἴδω ἂν εὐρίσκοντο ἐν ζωῇ, μὴ γνωρίζων, ὅτι ἡ περιοχὴ ἐκείνη, φρουρουμένη ἀσφαλῶς παρὰ τοῦ Ἀγγλοῦ στρατηγοῦ Σκόμπτου, εἶχε παντελῆ ἀγνοίαν τῶν συμβαινόντων ἐν Ἀθήναις καὶ τῇ λοιπῇ χώρᾳ.

Ἦτο ἀνὰ μὴν λυκαυγὲς καὶ μετὰ πολλῶν προφυλάξεων ἐφθασα καὶ ἔκρουσα τὴν θύραν. Ὅταν εἰσῆλθον ἔμεινα κατάπληκτος, διότι ἀντίκρουσα γκροῦπ καλοδρεμένον μυγᾶδων—ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν—καθημένων κἀκτὼ τῆς τραπέζης καὶ χαρτοπαίζοντων. Χαριεντίσματα, χαχανίσματα, καλαμπούρια κλπ.... ἐνῶ οἱ πόδες ἀφρόνων τε καὶ θιγῶν, συνεζοοῦντο καὶ συνεπλέκοντο ἐφαυμένως κάτωθεν τῆς τραπέζης.

Ἦτο ἐνωρίς, ὥς προείπον καὶ ἡ συγγενὴς οἰκοδόσποινα περιέφερε δίσκον μετ' ὀφθαλμοῦ (κορνέδες, γαλακτομπούρικα, πῆτες, τεμαχισμένα φρέσκα αὐγά) τὰ ὅποια ἔπρεπε νὰ σερβιρῶνται συνεχῶς ἀφ' ἐσπέρας εἰς τοὺς χαρτοπαίζοντας, ἵνα κρατῶνται ἀγρυπνοὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν.

Τ. Μ. Ἐσφιγμένου (Ἀγίου Ὁρους)	1.000
Τ. Παρθενῶν Ἀγ. Κων)νου (Χίος)	2.000
Ἀρχιμ. Θεόδουλος Ἀγ. Πατέρων (Χίος)	1.000
Ἀρχιμ. Παρίων	500
Τερεὺς Νικόλαος Τσιρέας (Θεσ.)	500
Τερεὺς Δημήτριος Κατσίλας (Ραφάνη)	300
Τερεὺς Διαμαντῆς Χριστοδούλου (Σάμος)	250
Δεμερτζῆς Μιχ. (Σάμος)	520
Μοναχὴ Ματρώνα Τσιτσιμπίκη (Χίος)	300
Στεργίου Μιχ. (Ζαγορά)	300
Γεωμ. Καλλίνικος (Κάλυμνος)	3.215
Τ. Νὰς Ἀγ. Ἀποσ. Πέτρου & Παύλου (Φάρ.)	890

Σύνολον

29'491

Ἦσαν δέ, οἱ τὸ γκροῦπ ἀπαρτίζοντες, Καθηγηταὶ ἱατροί, συμβολαιογράφοι, ἀνώτεροι ὑπάλληλοι τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, Οἰκονομικοὶ Ἐφοροί, Δικηγόροι κλπ. Ἀνδρῶντοι, ὅτινες συνήθως διέρχονται τὴν ἡμέραν κοιμώμενοι καὶ σκέπτονται πῶς μέλλει νὰ διέλθῃ ὁλόκληρος χειμερὶα νύξ, χωρὶς τὴν ψυχαγωγίαν ἐνός... ψιλοῦ (πόκερ)!... Καὶ εἶπα. Ἄρα ματαίως ἐδικαίωσα τὴν ψυχὴν μου, ματαίως ἠγωνίσθην καὶ ἐγενόμην τεταραγμένος...

Αἱ ΚΑΤΟΛΙΣΘΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Ἡ θεωρηγία, λοιπόν, κ. Ψαρουδάκη δὲν εὔρε τοὺς ἀπ' αἰσῶν χωρικοὺς μήτε εἰς σαυροέδες, μήτε εἰς πάργιν, οὔτε εἰς πανηγύδας χαρτοπαίγνιων ἀμωροτῶν. Τούτῳ εὔρε ὁμοθυμαδὸν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, προσευχομένους. Δύο δέ ἢ τρεῖς ἔξω τῆς Ἐκκλησίας εὐρεθέντες ἀπαλείσθησαν μετὰ τῶν κτηνῶν τῶν.

Αἱ ἐπίσκοποι γυναῖκες τῶν ὁρεσιβίων Ἑλλήνων δὲν τίττανται ἐν μαιευτικαῖς κλινικαῖς, ἀλλ' ἐν καλύβαις, κρεμασμένοι ἀπὸ σχοινίου (τριχιά) κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ὥδινων τοῦ τοκετοῦ. Ὅχι ἐπιστήμιον γυναικολόγος—μαιευτὴρ δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ, ἀλλὰ καὶ ἂν εὐρεθῇ τὴν ὥραν ἐκείνην καμμία γραία καὶ βοηθῇ, εἰς τὸν τοκετόν, τὸ πρᾶγμα θεωρεῖται Δώρον Θεοῦ καὶ δοξάζεται ὁ Πανάγαθος διὰ τὴν εὐλογίαν ΤΟΥΤΗΝ. Ὅσον διὰ τὴν ἀμοιβὴν τῆς γραίας, αὕτη συνίσταται εἰς μίαν μαύρην μαντήλαν καὶ μίαν πλάκα σαποῦνι! Πολλάκις, ὅμως νὰ ὑπηρετῶσιν εἰς τὸν τοκετόν μόνον γειτόνισσαι ἐλλείπει ἐμπειρικῆς γραίας.

Παντοσώλης τῶν μερῶν ἐκείνων ἐπώλησε τρόφιμα καὶ ἄλλα τινὰ εἶδη εἰς γυναῖκα τινὰ ἐπὶ πιστώσει (θερεσέ). Ἀπὸ ἐντροπῆν δὲν ἐξήγησε τὴν ταυτότητα τῆς καὶ ἠορέσθη νὰ γράψῃ εἰς τὸ τεφτέρι (σημειωματάριόν του). Ἡ σαρκαστικὰ πού γέννησε στοὺς δρόμους... λίδι, γκάι, δλάτι... κλπ.» Ἀκούεις κ. Ψαρουδάκη γεννήσεις πτωχῶν χωρικῶν; Ὑπάρχει τις σχέσις καὶ ὁμοιότης τοκετῶν εἰς ὁδοὺς καὶ γεννήσεων πλουσίων τῶν πόλεων καὶ ἐν μαλακοῖς ἱματίοις ἡμφιεσμένων; Ἀναμφιβόλως εἶναι οἱ παρρημιεμένοι καὶ οἱ πλὺν ἀδικημένοι καὶ ἀπόκληροι τῆς τύχης Ἕλληνες οἵτινες, θεβαίως ἤξιζον καλύτερας προσοχῆς καὶ κρατικῆς μερίμνης.

Καὶ θὰ περιμένετε, ἀσφαλῶς, νὰ σᾶς εἴπωμεν ποῦ εὐρίσκονται τὰ τέκνα αὐτῶν καὶ τῆς σαρκαστικῆς πού γέννησε στοὺς δρόμους. Δὲν θὰ τὰ εὕρητε μήτε εἰς τὴν Τανζανίαν τῆς Ρωσικῆς Μαγγολίας, μήτε εἰς τὰ σύνορα, ἔξω τῆς Ἑλλάδος, μετ' ἡμῶν εἰς τὰ δόντια, ἔτοιμα νὰ πλῆξωσι διὰ τετάρτην φορὰν, τὴν Πατρίδα τῶν μετὰ τῶν Σλαβῶν καὶ τῶν πακίλων ἐχθρῶν τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς πίστεως καὶ τῆς Ἑλλάδος.

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

Νεκρολογία

Αύγουστίνος Μαρούλης

Τὴν 3ην Ἰανουαρίου τρέχ. ἔτους (Π.Ο.Η) ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ ὁ ἀδελφὸς Αὐγουστίνος Μαρούλης. Ὁ ἐκλιπὼν ἐγεννήθη ἐν Κύνῳ τῇ 7ῃ Αὐγούστου 1887. Ὑπηρετήσεν εἰς τὸ Βασιλικὸν Ναυτικὸν λαβὼν μέρος εἰς ὅλους τοὺς κατὰ θάλασσαν πολέμους. Μετὰ τὸ πέρας τοῦ Βοῦ Παγκοσμίου Πολέμου τὸ 1940 ἀπεστρατεύθη μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ Πλωτάρχου. Ἐδημιούργησε χρηστὴν οἰκογένειαν καὶ ἀξιοσεπῇ, μὲ ἠθικὰς καὶ Χριστιανικὰς ἀρχάς. Ἐγκατέλειπε τὰ τέκνα του ἀποκατεστημένα ὥπως ἐπιθυμοῦσε ὡς καλὸς πατὴρ. Ἦτο εἰς ἐκ τῶν παιλαμύχων καὶ δραστηρίων στελεχῶν τοῦ ὑφ' ἡμῶν διεξαγομένου ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας Ἱεροῦ Ἀγῶνος καὶ εὐλαβέστατος ἀνὴρ. Ἐτίμα ἐξαιρετικῶς τὸν Ἅγιον Αὐγουστίνον, ἔκτισε δὲ πρὸς τιμὴν τοῦ Ἁγίου σὺν κτῆματι, Ἱερὸν Ναόν. Τὸ 40ήμερον αὐτοῦ μνημόσυνον θ' αἶτε τελεστῇ ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ὑπαπαντῆς τοῦ Σωτῆρος Νέας Καλλιπόλεως Πειραιῶς, ὁδὸς Ἀντωνίου Θεοχάρη καὶ Φλέσσα 72, τὴν 12ην 25)2)73.

Εἶθε ὁ νεκρῶν καὶ ζώντων ἐξουσιᾶζων ὡς ἀθάνατος Βασιλεὺς Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἀναπαύσῃ αὐτὸν ἐν κόλποις Ἀβραάμ, καὶ μετὰ ἁγίων συναριθμῆσαι, τοῖς δὲ οἰκείοις του παράσχῃ τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν.

Ἀρχιμανδρίτης ΜΕΡΚΟΤΡ. ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΣ

Ἑγκαίνια

ὑπὸ τοῦ Μακαρ. Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ. Αἰ. Ξεντίου συμπαραστατοῦμένου ὑπὸ τῶν Σεβ. Σαλαμίνος καὶ Πειραιῶς κ. Γερωντίου, Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ. Παΐσιου, Θεσσαλονίκης κ. Χρυσοστόμου, Θαιμακοῦ κ. Καλλινίκου, Κυνελάδων κ. Γαβριήλ, τοῦ Μεγαρίδος κ. Ἀντωνίου καὶ πλειάδος κληρικῶν τῆς Μακεδονίας ἐτελέσθησαν μετὰ πάσης μεγαλοπρεπείας τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ὁσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντιον ἐν Θεσσαλονίκῃ τὴν 20 Ἰανουαρίου ἐ. ἔ.

Πανηγύρεις Μαρτίου

Τὴν 4 τοῦ μηνὸς ἡμέραν Σάββατον τῆς Α' ἑβδομάδος τῶν Νηστειῶν, ἑορτὴν τῶν Ἁγίων Θεοδώρων πανηγυρίζει ὁ Ἱερὸς Ναὸς τῆς Νέας Σμύρνης.

Τὴν 9ην ἡμέραν Πέμπτην ἑορτὴν τῶν Ἁγίων 40 Μαρτύρων πανηγυρίζει τὸ παρεκκλήσιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Ἀρτεμίου Κορυδαλλοῦ.

Τὴν 25ην ἡμέραν Σάββατον ἑορτὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου πανηγυρίζουν οἱ Ἱεροὶ Ναοί, 1) Καραβά, 2) Κορυδαλλοῦ, 3) Κοινοβιάων, 4) Χαλκίδος, 5) Δομβραίνης, 6) Στιλίδος, 7) Πυρί — Θηβῶν, 8) Λαρίσης, 9) Αἰγίνης, 10) Ζευγαλιτοῦ Κορινθίας καὶ αἱ Ἱεροὶ Μοναί, 1) Συναμίνων Ὁρωποῦ, 2) Καπανδροτίου καὶ 4) Παγώνδα — Σάμου.

Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας

Ἐφέτος ἡ πανηγυρικὴ συγκέντρωσις πρὸς τιμὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ τῶν μαχητῶν αὐτῆς θά γίνῃ εἰς τὴν αἵθουσαν τοῦ οἰκοτροφείου μας εἰς Τσακόν, ὥραν 4 μ.μ. Λεωφ. Προφ. Ἡλίου ἀπὸ πλατεῖαν Ρηγίλλης, Στάσις 2 α Τσακοῦ ὁδ. Μακεδονίας 54.

Κατ' αὐτὴν θά ψαλῶσι θρησκευτικὰ ᾠδα, θά ὁμιλήσωσιν ἐπικαίρως εἰδικοί ὁμιληταὶ καὶ θά προβληθῶσι ταινίαι θρησκευτικοῦ περιεχομένου.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὥπως μᾶς ἐνημερώνουν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κατοικίας των.